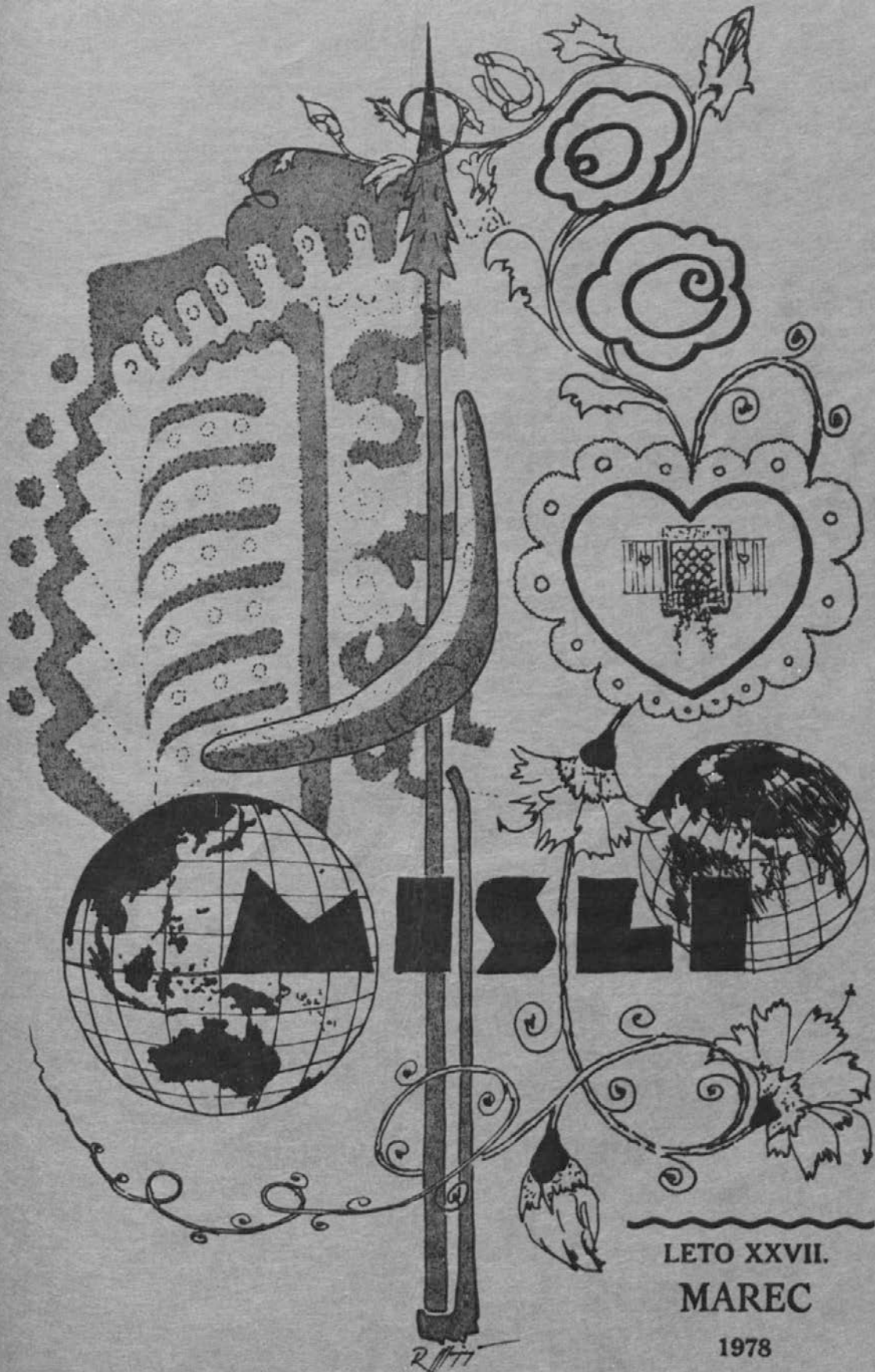

Registered for posting as a publication (Category A)

LETO XXVII.

MAREC

1978

NAROČI IN BERI !

Pri MISLIH lahko naročite razne **DOKUMENTARNE KNJIGE**, ki so izšle v svobodnem svetu po revoluciji in zgovorno služijo za razumevanje najtežjih let slovenskega naroda (1941—1945). Doma te prilike nimajo niti študentje. Pa je prav, da spoznamo dobo tudi iz svobodnih virov. Vse te knjige so prispevek objektivni slovenski zgodovini, ki bo nekoč napisana brez krivljenja resnice. Le taka zgodovina more biti pot k rešitvi in nadaljnemu zdravemu življenju našega naroda. Pa tudi osebno nam ne sme biti vseeno, ali smo o dogodkih pravilno poučeni, ali pa nosimo v sebi popolnoma napačno sliko. Z njo delamo hudo krivico mnogim, ki so pravočasno spoznali komunizem in za domovino žrtvovali vse, danes pa so podlo ožigosani kot sovražniki naroda. Zelo smo ozki, če iskreno ne iščemo resnice in se ji bojimo pogledati v obraz ter jo tudi sprejeti.

Trenutno imamo na razpolago sledeče dokumentarne knjige:

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO (izjava prič o teharskih dogodkih v letu 1945) — cena dva dolarja.

TABORIŠČNI ARHIV PRIČA — 1. zvezek, 2. zvezek in 4. zvezek (Zbral dr. Filip Žakelj). Vsaka knjiga po štiri dolarje.

REVOLUCIJA V HOTEDRŠICI (Siena Blažič) — Cena \$2.—

Poštnina pri gornjih cenah ni vključena.

Ostale dokumentarne knjige (**BELA KNJIGA, REVOLUCIJA POD KRIMOM . . .**) so nam pošle in čakamo novih pošiljk.

LETOŠNJE KNJIGE CELOVŠKE MOHORJEVE DRUŽBE (štiri knjige) so dosele in jih imajo na zalogi naša verska središča. Cena celotne zbirke je devet dolarjev. Poštnina v tej vsoti ni vključena.

UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA (SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL), ki ga uporabljajo za učno knjigo v viktorijskih srednjih šolah. Cena \$6.— (poštnina posebej) — Ravno čakamo nove pošiljke.

ANGLEŠKO-SLOVENSKI in SLOVENSKO-ANGLEŠKI SLOVAR v eni knjigi. Žepna izdaja. Cena \$7.— (poštnina posebej).

ANGLEŠKO-SLOVENSKI SLOVAR (Grad-Skerlj-Vitorovič, druga izdaja), velikega formata s 1120 stranmi, vezan — \$12.— (poštnina ni vključena).

SLOVENSKO-ANGLEŠKI SLOVAR (Janko Kotnik). Cena \$10.— (poštnina ni vključena).

ANTHOLOGY OF SLOVENIAN AMERICAN LITERATURE (V angleščini. Edi Gobetz in Adele Donchenko) — Cena \$7.—

LJUDJE POD BIČEM (Odlična trilogija izpod peresa KARLA MAUSERJA iz življenja v Sloveniji med in po vojni) — Cena vseh treh delov brez poštnine je \$9.— (Nova pošiljka je pravkar dospela!)

OČE UBOGIH — Vincencij Pavelski (Življenjepisno povest o svetniku je napisal znani pisatelj Wilhelm Hünermann). Cena vezani knjigi \$3.50, nevezani \$2.50.

GLEJTE, ŽE SONCE ZAHAJA (Pisatelj Franc Sodja CM lepo osvetli starost). Cena \$2.— in \$3.— (v platno vezana).

V ZNAMENJU ČLOVEKA (Dr. Anton Trstenjak) — cena \$1.50

STARA IN NOVA PODOBA DRUŽINE (Dr. Anton Trstenjak) — cena \$1.50.

ZAKONCA — SE POZNATA? — (Vital Vider) — cena \$1.00.

KO SE POROČATA — LJUBEZEN IN SEKS (Dr. Stefan Steiner) — cena \$1.50.

SKRIVNOST VERE — cena \$1.00.

TRPLJENJE KRISTUSOVO UTRDI ME — cena \$1.50.

*

V zalogi imamo tudi stenske slike **MARIJE POMAGAJ** in pa **SVETOGORSKE MATERE BOŽJE** v barvah. Cena vsake je s poštnino vred dva dolarja. Ena kot druga bi bila lep okras izseljenskega doma.

MISLI

(THOUGHTS) — INFORMATIVNI MESEČNIK
ZA VERSKO IN KULTURNO ŽIVLJENJE SLOVENCEV V AVSTRALIJI
USTANOVljen LETA 1952 — Izdajajo slovenski frančiškani

Urejuje in upravlja: Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.,
19 A'Beckett Street, KEW, Victoria, 3101 — Tel.: 86 7787

Naslov MISLI: P.O. Box 197, KEW, Victoria, 3101

Rokopisov ne vračamo. Dopisov brez podpisa uredništvo ne sprejema.

Letna naročnina \$4.00 se plačuje vnaprej (izven Avstralije \$6.00, letalsko s posebnim dogovorom)

Tiska: Polyprint Pty. Ltd., 7a Railway Place, Richmond, Victoria, 3121

Ob zgledu Tomaža

VELIKA NOČ nam s proslavljanjem vstajenja na križu umrlega Kristusa predstavi skrivnost, o kateri je zapisal že apostol Pavel: "...Ako pa Kristus ni vstal, je prazna vaša vera..." Vemo, da so to vero oznanjali apostoli, ki so prvi dvomili v nezaslišano novico o vstajenju. Šele vstali Jezus sam jih je s svojo navzočnostjo med njimi prepričal, da je vstajenje resnica. Zgovoren dokaz je zlasti trmoglavost apostola Tomaža, ki ga pri prvem Jezusovem obisku ni bilo med ostalimi. Prava podoba modernega človeka, ki mu je vse materialno blizu, duhovno pa oddaljeno in težko dosegljivo. Ob tem razmišljanju dobim občutek, da je vera zares milost, ki je dana iskrenemu iskalcu. Samo iskrenemu, ne vsakemu. Je plačilo za trud in dobro voljo, obenem pa nam daje tisto neizmerno veselje, ki nam ga oznanjajo velikonočni prazniki vstajenja.

Nedavno sem našel skromen a bogat članek z naslovom **DAJ MI ROKO, BRAT TOMAŽ!** Takole govori o tem:

Ti si mi najbližji od vseh Njegovih učencev. Sam Bog te je dal meni malovernemu; dobrohotno te je dal moji šibki veri v oporo.

V svoji daljnovidni vsevednosti je zrl množice, ki bodo zahtevale znamenje. Videl je, kako veliko bo malovernih celo med onimi, ki želijo in hočejo biti Njegovi. Tudi v mojo dušo se je ozrl ter videl mojo vero: skromno lučko z drobnim plamenom, v vetru trepetajočem...

O, kako se motijo otroci tega sveta, ko nas imajo za lahkoverne! Saj smo vse prej kot pa to; maloverni pač — nikoli pa lahkoverni. Odkar se zavedam samega sebe, odkar mislim, razmišljam in presojam — sem dvomljivec. "Dokler ne vidim, ne bom verjel", niso le tvoje, temveč tudi moje besede, apostol Tomaž. Nič čudnega torej, če jih hrupne množice že tisoč let ponavljajo v svoji prešernosti. Zato te razumem in zato si mi tako blizu prav ti, brat Tomaž, ki te imenujemo nevernega.

A Bog je dober, milostljiv tebi in meni. Dano ti je bilo, da si končno na lastne oči videl od smrti vstalega Učitelja. Celo njegovih ran si se mogel dotakniti vpricho vseh bratov, da ti je ob neizpodbitnem dokazu privrela iz srca tista kratka, a globoko v dnu duše doživeta molitev: "Moj Gospod in moj Bog!" Blagor ti, brat Tomaž! Zdaj vem, odkod vnema, s katero si potem vse dni pričeval težko verjetno resnico in končno podpisal svoje pričevanje z žrtvijo lastnega življenja.

Pa tudi meni blagor: nisem Ga sicer videl, a od tistega tvojega soočenja z Njim si mi prav ti najmočnejša priča Njegovoga vstajenja in zato nezlomljiva opora moji veri.

Velikonočnih praznikov se vsako leto z vso našo Cerkvijo

L. 27 — MAREC 1978 — ŠT. 3

VSEBINA:

- Ob zgledu Tomaža
- Urednik — stran 65
 - Dan, ki ga je naredil Gospod
 - Emilijan Cevc — stran 67
 - Lestvica vrednot
 - Dr. R. Hanželič — stran 68
 - Kažipot, Bog se usmili (pesmi)
 - Ivan Burnik — stran 70
 - Vuzemski žegen — stran 70
 - Z mladino v Mt. Elizi
 - P. Stanko — stran 71
 - Velika noč v pesmi
 - L. P. — stran 72
 - Truhlarjeva knjiga
 - na zatožni klopi — A. — stran 74
 - Velika noč (pesem)
 - Karel Mauser — stran 74
 - P. Bazilij tipka . . . — stran 75
 - Poročilo Društva sv. Eme, Kew
 - Francka Anžinova — stran 77
 - Izpod Triglava — stran 78
 - "Glejte, da vas kdo ne premoti!"
 - (Jehovci) — stran 80
 - Kaj pravite? Župančič — človek
 - P. Bazilij — stran 82
 - Spomin na veliki petek
 - Karel Mauser — stran 83
 - Izpod synejskih stolpov
 - P. Valerijan — stran 84
 - Pota božja (povest - nadaljevanje)
 - Srečko Selivec — stran 86
 - Kristus po vstajenju (pesem)
 - Vladimir Truhlar — stran 87
 - Z vseh vetrov — stran 90
 - Dve sliki iz Afrike
 - P. Evgen — stran 91
 - Kotiček naših malih — stran 92
 - Križem avstralske Slovenije
 - stran 93

“Zgolj materializem ne more nikdar zadovoljiti človekovih najglobljih potreb,” je izjavil papež Pavel VI. v enem februarjskih nagovorov. Človek ne živi samo od kruha, celo za telo potrebuje še kaj. Vse človekovo okolje je organizirano tako, da človeku zagotavlja urejeno življenje in vse to z eno besedo imenujemo kruh. Na prvi pogled se res zdi, da človek ne potrebuje ničesar več in najbolj žalostno je, da je tako prepričanih ljudi vedno več. A naj bo človekovo zemeljsko bivanje še tako dobro organizirano, če se končuje pri stvarih, ni zadostno. “Čas meri to organiziranost”, je razložil papež, “smrt ji postavlja dokončne meje... Človek pa je bitje, ki ima višje cilje, tiste, ki jih smrt ne more doseči. Zadovoljiti jih more božja beseda, vera, Kristus, ki ga človek najde in se odloči zanj . . .”

zelo veselim in rad poslušam blagovest vstajenja. Odlomek o tvojem srečanju z Gospodom znam že iz glave, a ga vseeno vedno željno pričakujem. Kadarkoli ga namreč znova slišim, me tako prevzame, da skromna lučka v moji duši odločno zagori z močnim, pogumnim plamenom. Vedno bolj sem uverjen, da je dobrotna Previdnost položila ta dokumentarni dogodek v evangeljsko besedilo — prav nam malovernim v pomoč!

Ostani pri meni, brat Tomaž! Bodi z menoj vse življenje, zakaj dvomljivca me je rodila moja mati! Drži me za roko, a ko bom na tem, da zaprem za seboj zadnja vrata, mi jo stisni še posebno krepko, prav bratsko, da bom — kot nekoč ti — veren stopil na prag večnosti!

France Guna je pred leti napisal teh nekaj besed v “Družini”. Morda bodo ob nevernem Tomažu in njegovem zgledu tudi nam v oporo, da nam “skromna lučka z drobnim plamenom, v vetru trepetajočem”, ne bo nikoli čisto ugasnila. Ne sme nam, kajti Kristus je zares vstal in z njim bomo enkrat vstali tudi mi!

Aleluja!

— Urednik

Vstali Kristus in apostol Tomaž

**O smrt, kje zdaj je zmaga tvoja
in tvoje ostro želo kje?**

**Veselo upa duša moja,
življenje večno čaka nje.**

**Moj Jezus je od mrtvih vstal,
kraljestvo smrti pokončal.
Aleluja, aleluja! . . .**

To je dan, ki ga je naredil Gospod

Oj, veliki četrtek! Žalostni dan razkritih oltarjev, zagrnjenih križev in smrtne žalosti, bridkost poslovilne večerje našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki je na večer, preden je trpel, za naše in vseh zveličanje, to je danes, vzel kruh v svoje svete in častitljive roke, dvignil oči proti nebu k Tebi, Bogu, svojemu vsemogočnemu Očetu, se Ti zahvalil, ga blagoslovil, razlomil, dal svojim učencem in rekel: "Vzemite in jejte od tega vsi, zakaj to je moje telo . . ."

Oj, veliki petek, dan velike Smrti, ko se je dopolnilo naše odrešenje! Dan Kristusove poslednje molitve: "Oče, odpusti jim . . . !" Dan krvi in prebodene strani . . . Zvonovi molče, tabernakelj je široko odprt. Jagnje božje je darovano.

Glejte, les križa, na katerem je viselo zveličanje sveta! Pridite, molimo!

Oj, velika sobota in molitev pred grobom! Križ na oltarnih stopnicah in prižgana sveča, ki naznanja veliko nedeljo, blagoslov ognja in blagoslov jedi, dišeča po novi pesmi zvonov in glorijski med zasrtimi okni, po kadilu in kresilnih gobah . . . !

Oj, velika nedelja! Sestra Gospodovega povečanja in pomladne moči!

Po soboti pa, ko se je svital prvi dan tedna, je šla Marija Magdalena in druga Marija pogledat grob, aleluja.

Aleluja!

Trikratni spev, vsakikrat z višjim glasom zapet. Kristus se je dvignil iz grobnih temin. To je dan, ki ga je naredil Gospod, radujmo se in veselimo se ga!

V jutranjo meglo plane glas zvonov in pesem radosti. Nad mlado polje se dvignejo in od mrtvih vstali Bog hodi v zlati monštranci med sadovnjaki.

S šumom se razpira popje in drevje pričinja cveteti. V potoku narašča voda in od gora vle-

če mrzel veter, ki razganja meglo. Hiše so ob-sijane z lučjo in roženkravt in rožmarin slutita pomlad.

Aleluja, aleluja!

Krepke roke držijo banderske drogove. Fantje gledajo v zrak, ker se bandera zadeva ob veje dreves. Počasi stopajo in obračajo bandero proti vetru, da lepše plapola, posnemaje v svojem frfotanju glas ptičjih peruti.

Ministrante, ki nosijo sveče, bolijo roke, zvončki izmenoma pozvanjajo in baldahin diši po kadilu.

Gospod župnik ima zlat plašč in sivo glavo. Na stojalu monštrance se igra sonce in pevci pojo: "Premagal je pekel in smrt."

Tako stopa procesija.

Žene s škapulirji in velikimi svetinjami na modrih trakovih molijo v zboru rožni venec. Možje odgovarjajo počasi, kot je počasna in težka njih hoja in misel, ki se spreha od Boga do polja in živine.

Dekleta imajo nova krila in dišeče robce in fantje stopajo z živim korakom. Otroci venomer klepetajo — menijo se o pirhih in poticah.

Zvoni Gospodovemu vstajenju na čast.

Doma čaka žegen. Miza je pregrnjena, gnjat diši, potica in pirhi leže ob hrenu in klobasah in na vsem je božji blagoslov.

Tako Bog posvečuje darove zemlje.

Otroci so lačni in se gnetejo k mizi. In oče se prekriža in vsa družina z njim in moli svečano kot nikoli sicer: na čast vstalemu Zveličarju in za novo setev . . .

Na vasi sekajo pirhe in pomaranče in v cerkvi se pričinja velika maša.

In diakon zapoje z visokim glasom:

Bratje, postrgajte stari kvas, da boste novo testo, ker ste opresni; zakaj naše velikonočno Jagnje, Kristus, je darovano!

Nad tabernakljem stoji Kristus s praporcem in škrlatnim plaščem.

Pod cerkvenim ostrešjem si znašajo ptiči gnezda.

“Ker zima je prešla, prenehal je dež in se umaknil. Cvetlice so se prikazale v naši deželi, čas za obrezovanje je prišel, glas grlice se je začul v naši deželi . . .”

To je dan, ki ga je naredil Gospod, radujmo se in veselimo se ga!

Aleluja, aleluja!

Naše velikonočno Jagnje, Kristus, je darovano.

EMILIJAN CEVC

LESTVICA VREDNOT

Članek je le eno izmed poglavij iz odlične vzgojne knjige DRUŽINSKA VZGOJA izpod peresa DR. RUDOLFA HANŽELIČA, ki je izšla lani v Argentini v založbi Slovenskega dušnega pastirstva. Vredno delo, polno zlatih in potrebnih resnic, bodo znale ceniti številne naše izseljenske družine. Upamo, da bo knjiga kmalu na razpolago tudi pri nas v Avstraliji. — Ur.

NAMEN vzgoje je, da odkriva, razvija in utrjuje v mladem človeku vse njegove sposobnosti: telesne, duševne in npravne, ter otroka pridobi, da jih bo tudi sam v sebi razvijal in utrjeval. Vse te njegove sposobnosti so za otrokovo mladost in zlasti še za njegovo poznejše osebno in družbeno življenje važne vrednote. In otrok bo zares vzgojen, bo na zasebno in družbeno življenje dobro pripravljen, če bo znal vsaki teh vrednot dati tisto pomembnost, ki jo mora dati vsaki vrednoti zaradi nje same, če bo v svojem vsakdanjem življenju ohranjal jasno lestvico vrednot.

Važno je na primer telesno zdravje, gibčnost, urnost; važna so potrebna sredstva za vse to: zdravo stanovanje, gibanje, telesno delo, šport, turizem in podobno. Še veliko važnejše za otrokovo osebnost in družbeno življenje pa so duhovne, npravne vrednote: iskrenost, pravičnost, hvaležnost, čut odgovornosti pred seboj, družbo in Bogom; dostojnost, čistost, zmaga duha nad nagoni. Brez spoštovanja in utrjevanja teh duhovnih vrednot tudi telesno zdravje trpi, trpi zlasti celotno osebno,

družinsko in družbeno življenje. A najvišje vrednote so verske, nadnaravne, ker najmočnejše pomagajo spoštovati telesne in duhovne vrednote ter v najvišji meri budijo v človeku čut odgovornosti in človeka pripravljajo na njegovo večno življenje.

Zato je za vse otrokovo osebno, sedanje in prihodnje, družinsko in socialno življenje osnovne važnosti, da vzgojitelj prebudi v otroku spoštovanje in ljubezen do vseh teh vrednot in tudi do sredstev za vse vrednote, a da zlasti doseže, da bo otrok skrbel za to ali ono vrednoto tem boljše, čim večji pomen ima za njegovo osebno in družbeno življenje, za njegov čas in za njegovo večnost.

V tem tako silno važnem poslanstvu vzgoje pa vlada danes prava zmeda, strahoten nered, usodna nedoslednost. Prav zaradi tega pri vsej obilici materialnih vrednot in pri vsem nezaslutnem tvarnem napredku vlada v družbi in v poedincih moreča nezadovoljnost, mračnost; drvimo v pravo tragedijo življenja.

Oglejmo si stvar nekoliko bolj nadvodno! Koliko časa na primer potrošimo danes za razne zabave, za kino, televizijo, za gledanje raznih športnih prireditev? Koliko časa porabimo za prebiranje brezpomembnih novic v revijah, časopisih? Koliko za razne prazne razgovore in nepotrebna potovanja in pota? In koliko časa porabimo za razgovore z otroki, za branje kakih pomembnih člankov in knjig o vzgoji, o težavah v življenju današnje mladine? Koliko časa porabijo starši za medsebojne razgovore o problemih svojih otrok?

Koliko denarja porabimo za nakup dragih in nepotrebnih oblek, za kino, za lepčila, za nepotrebno in drago opremo stanovanj, za cigarete, za škodljive pijače? Za nepotrebne, celo neprimerne knjige? In koliko denarja porabimo za kake dobre knjige o vzgoji, o mladini, o problemih sedanje mladine in družine, ki so čisto strahotno važni problemi za vso družbo?

In ko mislimo na svoje otroke, v kaj je najbolj usmerjena naša pozornost in naša skrb? Kaj nas pri otrokih najbolj zanima? Kako so zdravi, kako so oblečeni, kako se znajo postaviti v družbi, kake rede dobivajo v šoli? Ali, kako je z razvojem njihovega značaja, s čutom odgovornosti, pravičnosti, iskrenosti, plemenitosti, kako je z njihovim нравnim in verskim življenjem?

Premislimo vse to iskreno; dajmo si pogumno iskren odgovor na vsa ta vprašanja, pa si bomo s tem tudi odgovorili na vprašanje, koliko važnost dajemo našemu, za nas in za našo mladino in vso družbo najvažnejšemu poslanstvu, koliko važnost dajemo vzgoji naše mladine, kako spoštujemo v našem vsakdanjem življenju lestvico vrednot?

Če bi otrok iz ravnanja vzgojiteljev sklepal, da jih lestvica vrednot ne zanima in da jo spreverčajo, kakor

se jim vzljubi; če bi sklepal, da jih vzgoja zanima le malo, da svoje vzgojno delo omejujejo le na bežne očitke, zapovedi in prepovedi, da za vzgojna vprašanja in knjige nimajo časa, ker nimajo smisla za to; če bi videl, da nimajo niti časa za prepotrebne zaupne in spoštljive razgovore s svojim otrokom o njegovih problemih, da je njih skrb v glavnem usmerjena v materialno, v obleko, hrano, oskrbo študija — bo tudi otrok nujno zgubljal smisel za lestvico vrednot in za najvažnejše, za duhovne vrednote, smisel za vzgojo in samovzgojo. Tudi otrok bo iskal predvsem zabavo, bo zapravljal čas za malovredne, za duha razkrajajoče stvari. Ostal bo nepripravljen na življenje, zelo nesposoben, da postane dober član družine, družbe, naroda, da niti ne govorimo o njegovem verskem življenju, o njegovem razmerju do Cerkve in Boga. Prazne cerkve, pomanjkanje redovniških in duhovniških poklicev, demoralizacija vsakega zasebnega in javnega življenja je le nasledek zanemarjene vzgoje.

S tem, da tako poudarjamo pomen vzgoje, zlasti duhovne in nadnaravne vzgoje, pa nikakor ne mislimo trditi, da naj starši nenehno silijo v otroka z raznimi vzgojnimi nauki. To bi prineslo le malo koristi, veliko pa škodo. Za uspešne vzgojne razgovore je treba iskati le primeren čas, posebne prilike: ko je otrok miren, ko si razgovora želi, ko morda trpi zaradi tega ali onega problema, ko sam prične z vprašanji. Razgovor naj bo preprost, pristrčen, zaupen, v kakem mirnem kraju, kjer bo otrok lahko ostal zbran. Zlasti je važno, da ima v svoji knjižnici kake vzgojne in vzgojno-leposlovne knjige, da redno dobiva dobre revije in je član kakšne zares dobre mladinske organizacije. A najvažnejši pripomoček za vse vrste vzgojo bo pa vedno ostal živ zgled vzgojitelja samega.

KAZIPOT

Tukaj sem

— morda mi ne veš imena.
Bliže s' di, moja usta so iskrena,
poveseli se z menoj!

V pozni uri zgubljena goloba,
v temi časa sva iskala kažipot.
Kje je up, ljubezen, mir, zvestoba —
je kot zvezda nama v noč pokazal
Tvoj razbičani obraz, GOSPOD.

IVAN BURNIK

BOG SE USMILI

Dovolj je
NJEHOVA prisotnost —
(da ne zbežim) . . .

In tudi,
če jutri pride bolešt,
ostal bom pribit . . .
Skesan bom klecnil do tal
pred KRIŽ —
pred edino rdečo luč
drvečega časa.

IVAN BURNIK

UZEMSKI ŽEGEN

V PREKMURJU "vuzemski žegen" blagoslavlja duhovnik po vaških kapelah ali pri drugih svetih znamenjih.

Ob oznanjeni uri se zberejo gospodinje in dekleta — pa tudi moški se dajo videti — s svojimi "korbljami" in iz ličja spletenimi cekarji k blagoslovu. Veliko veselje imajo z žegnom majhni otroci, ki v svojih cekarčkih prinesejo "remenice" (pirhe) k žegnu.

Vsebinska "korblje" je od nekdaj določena: bel "žegnani kruj", ponekod tudi "vrtanek" — na poseben način pripravljen in v krog zvit pšenični kruh; dalje šunka — starejši ljudje pravijo "počervina" (slanina z mesom),

ponekod tudi domače klobase; hren in "remenice" — pisanke. Z "remenicami", ki pomenijo vstajenje, se med seboj tudi obdarujejo in si tako voščijo velikonočne praznike.

Žegen prvič jedo, ko pridejo na veliko noč od maše. Za vuzem — veliko noč je miza pogrnjena z belo "stolnico".

Po blagoslovu jedil gredo že v prazničnem razpoloženju domov. Kjer so blagoslovi na veliko soboto popoldne, se ljudje kmalu nato začnejo spravljati k vigiliji, ki je po župnijah navadno zvečer.

Velika noč je "svetek", ki mnoge po svetu za delom razkropljene Prekmurce privabi spet pod domači krov. Iz Avstralije je malo predaleč, zato pa živahneje ožive vuzemski spomini.

Le naj bi ne ostalo samo pri spominih, ne pri naših Prekmurcih in ne pri rojakih iz drugih delov Slovenije! Spomini naj nas pripeljejo v cerkev, v spovednico, k oltarju, kjer naj Kristus za letošnjo veliko noč zopet vstane v naših srcih!

Z MLADINO V MT. ELIZI

SOLA se je že pričela, zato bo še prijetneje obujati spomine na počitnice. Mislim na tiste januarske tedne slovenske kolonije na morju, ki jih je letos zopet uživala naša melbournska mladina. Tudi zame je bil ta mesec ob morju lepo doživetje. Saj ni vsakemu dano, da bi svoje proste ure delil s stotino živahnih otrok. In ko sem zadnji dan, že tja na večer, zapiral vrata mrtvo-prazne hiše, me je prijelo, da bi še enkrat pozvonil z vso silo na samostanski zvonec nekaj metrov nad streho. Priljubljeni zven bi morda pregnal tegobo. Pa je bila, kakor večkrat ta mesec, zopet utrgana vrv . . .

Ne vem, kaj se dogaja v meni: včasih sem se bolj pritoževal nad mladežjo. Ali sem se zdaj že toliko navadil nanjo, ali so se mladi poboljšali od prejšnjih let, ali pa sem se morda jaz?! Vem le, da je bilo letos res lepo, pa sem se morda vdušje prav vse štiri tedne naše kolonije sproščeno vzdrušje prav vse štiri tedne naše kolonije. Pa tudi — hvala Bogu! — brez vsakih nezdod.

S tem pa še ni rečeno, da je manjkalo raznih dogodivščin: bodisi v vodi, ko smo se učili plavat, ali pa okrog hiše, ko so divji zajčki ali pa celo miške (ne ravno divje) imele trume mladih oboževalk. Da ne omenjam hišne muce, ki se je razvadila in je najraje spala v postelji. Kjer so bila odprta vrata, tam je smuknila noter in — hop! — takoj na ležišče. Ni bila izbirčna, le miške ni marala, ali pa jih morda sploh ne pozna . . .

A kaj bi vam opisoval vse te podrobnosti, saj so družinam gotovo otroci dolgo polnili ušesa z različnimi čudovitimi zgodbami počitniških dni, da končno mnogi vedo več kot če bi bili sami tam. Morda ste tudi zvedeli, da smo bili na Cape Schanck (in še marsikje drugod), ki je na zunanji strani morningskega polotoka, še na prejšnjem od Flindersa. Tam smo se čudili velikim valovom, ki so grozeče butali v kamnito steno in se vedno znova brezmočno sesuli v belokipeče pene. Plezali smo tudi po skalah (kasneje sem zvedel, da "tako visoko, da je bil zrak že čisto redek"). Verjetno bo obisk tega rtiča s skoraj malo zahtevnim sprehodom a krasnim razgledom na bližnje plaže ostal vsem še dolgo v spominu. Otroci bodo presenečeni, če jim bodo mogli ob njih pripovedovanju starši postreči s temile zanimivostmi:

Skala na rtu je debela več sto metrov. V času zemeljskih premikov je lava drla iz zemlje ter napolnila ves ta predel. Od takrat je menda preteklo že kakih šestdeset milijonov let. V poznejši dobi je morje zalilo ohlajeno in strjeno lavo. Sledila je ledena doba, ko se je morje umaknilo ter pustilo za seboj plast peska in školjk. Seveda ni šlo vse tako hitro, kot je tukaj napisano. V teku je bil še zadnji milijon let, ko so te sipine otrdele v posebno vrsto kamna (limestone), katerega so s pridom uporabljali za zidavo prvi beli naseljenci avstralske celine. Ti so se naselili v teh krajih precej zgodaj, saj so leta 1830 tukaj že ustanovili prvo farmo ovac. Prva hiša pa je bila postavljena na polotoku

dvajset let kasneje, pozidana s kamnom, ki sem ga prej omenil. Če vas bo pot kdaj zanesla v bližino Cape Schanck-a — le privoščite si čudovit sprehod in si obilico naravne lepote sami ogledajte.

Vesel sem, da nam je mogoče že nekaj let organizirati skupne počitnice slovenske mladine v Mt. Elizi. Težko bi našli lepši predel ob zalivu, s tako opremljenim prostornim poslopjem tik ob mirni ter tudi za neplavalca varni obali. V petih letih se je v počitniški koloniji našega verskega središča zvrstilo skoraj petsto otrok. Nekateri so se nam pridružili dvakrat ali celo večkrat zapored, vendar je bilo vedno dovolj svežih obrazov, da se je poznanstvo razširilo, stara prijateljstva pa seveda utrdila.

Nepogrešljive pa so na teh počitnicah naše požrtvovalne gospodinje, ki z dobro voljo brezplačno kuhajo ter servirajo okusna jedila lačnim želodčkom. Začuda res, kakšen tek ima človek na počitnicah ob morju! Prenekateri starši so pozneje spraševali, kaj neki so kuhale naše počitniške kuharice, da je bilo vse "toliko boljše" kot pa doma?! Razume se, da so bile tudi izjeme, ki nad kuhinjo našega "hotela" niso bile tako navdušene, ker njegova (ali njena) mama kuha vedno to, kar ima on (ali ona) rada. Morda je res tako — radi verjamemo. Tisto mamo ali tiste mame že sedaj prisrčno vabimo na našo kolonijo prihodnjega leta, da bodo dale svoje dobrote okusiti tudi nam. Prepričan sem, da nam bo všeč (razen morda nekaterim izjemam).

Povedati moram, da je padlo nekaj resnih predlogov, naj bi prihodnjč za spremembo en teden rezervirali za odrasle in otroke, torej za cele družine. Če se bo izkazalo, da bo dovolj zanimanja, bi to bilo mogoče izvesti. Vsekakor je predlog vreden premisleka.

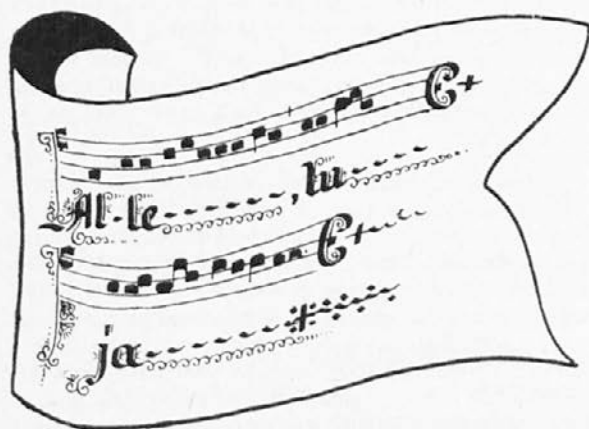
Ena izmed letošnjih počitniških skupin
(Na sliki ob članku ni zato, ker je bila najbolj pridna, ampak to je letos edina dovolj dobra slika za tisk. Po vsem videzu so fotografi letos kapitulirali . . .)

Naj se ob koncu pristrčno zahvalim vsem, ki so kakor koli pomagali pri naši počitniški koloniji. Najprej Društvu sv. Eme za vso pomoč, tudi podporo in plačilo otrokom, ki niso mogli prispevati potrebne vsote; predvsem pa seveda kuharicam (naj jih navedem kar po abecednem redu: Francka Anžin, Milka Brožič, Viktorija Gajšek, Slavka Kruh, Cvetka Knap, Sonja Obratovich, Jelka Pirnat, Ivanka Slavec, Marija Špilar, Magdalena Tomšič in Iva Urbas) brez katerih bi kolonija ob morju ne mogla zaživeti. Pa tudi dekletom in fan-

tom (Mirjam Kirn, Štefka Lenko, Nadja in Zorka Štavar, Toni Grl in Mirko Lenko), ki so pomagali pri obeh skupinah mlajših.

Dobrodošle so bile tudi pošiljke sadja, povrtnine in razne vrste osvežilnih pijač za vroče dni, ki ste nam jih nekateri poslali. Pomagali ste nam, da smo mogli ostati tudi letos pri isti nizki ceni vrednih počitnic, kakor smo bili že pred letom dni. Iskrena zahvala vsem!

P. STANKO

VELIKA NOČ je dan zmage, zmagoslavja in prekipajočega veselja. Odrešilno poslanstvo božjega Sina na zemlji se ni moglo končati s smrtjo na križu na veliki petek popoldne, čeprav je bilo dejanje odrešenja končano in cena za greh, zaradi katerega duša umrje, je bila Kristusova smrt. Ne Njegovo vstajenje. Vendar velikega petka ne more biti brez velike noči, saj že apostol Pavel pravi, da je prazna naša vera, če Kristus ni vstal. Velika noč je slavno, zmagoslavno dopolnilo velikega petka.

Narodova ljudska duša se najbolj pristno in izvorno odpre pred našimi očmi, kadar prvine svojega mišljenja in čustvovanja izrazi s tem, da ga obleče v obliko pesmi, v besedi in napevu, pa naj bosta ta dva svetnega ali verskega značaja. Dovolj prepričljivo nam to predložujejo dušeslovni in narodoslovni učenjaki in iz svojih raziskav sklepajo na karakteristiko, po kateri se narodi razlikujejo med seboj. Podlaga temu je narodna ali ljudska pesem, ki jo je nekoč pevec iz ljudstva zapel in je njegovo pesem narod privzel za svojo.

Slovinci s svojo ljudsko pesmijo gotovo nismo na nizkem klinu lestvice v družini narodov. Po narodnem značaju smo pevsko ljudstvo v vsakem oziru, tudi na verskem področju. Zlasti tam. Dogodke cerkvenega leta najbolj pristno doživljamo prav s pesmijo. Kako bi potem ne iskali za največji praznik Cerkve in vsega

Velika noč v pesmi

človeštva — veliko noč — izraza za svoje versko čustvovanje predvsem v pesmi!

Slovenska velikonočna pesem izpoveduje tri velike resnice: **premagal je Kristus smrt, strl sile pekla in odprl vrata v nebesa.** Z najbolj preprosto besedo, da jo lahko razume sleherni kristjan, odkriva največje globine naše vere, pa se hkrati giblje v viščinah zmagoslavja in radosti. Vsaka narodna pesem je preprosta, vendar se odlikuje z izredno vrednostjo in lepoto, ker vsebuje po navadi pomembno življenjsko vodilo in večidel močna čustva. To velja ne samo za besedilo, ampak tudi za melodijo. Kadar se skladatelj s svojim glasbenim izrazom tako približa ljudskemu čustvovanju in okusu, da se njegova melodija dotakne vsakega srca, je ustvaril narodno pesem, ki se bo pela, ko bo on že zdavnaj pozabljen. Kdo med preprostim ljudstvom ve za Riharja ali Vaukna, Cveka ali Hladnika, pa vendar ni ne slovenskega božiča in ne slovenske velike noči brez njihovih čudovitih melodij!

Prvi in glavni element v slovenski velikonočni pesmi je zmaga nad smrtjo, smo rekli.

**Kje smrt je zdaj premaga tvoja
in tvoje ostro želo kje?**

Ali pa v drugi pesmi:

**Moj Jezus je od smrti vstal,
kraljestvo smrti pokončal.
Aleluja! . . .**

Smrt po izvirnem grehu je osnovna resnica krščanstva. Toda v naših pesmih ne gre za smrt telesa, ki je iz prsti in se po naravnem zakonu in po nauku Cerkve v prah povrne. Pač pa gre za smrt duše, ki je dih božji in popolnoma ne more umreti, lahko pa umrje za Boga in nebesa, kamor je namenjena. To zadnje, imenovano smrt, ki jo povzroči velik greh, je premagal Kristus, ko je s svojim trpljenjem in smrtjo odkupil pri Očetu slehernega človeka. Z neizmernim zakladom božje

Truhlarjeva knjiga na zatozni klopi

Sydneyski "CATHOLIC WEEKLY" je dne 5. februarja letos prinesel kratko poročilo z naslovom "Jugoslovska jezuita kaznovana z globo zaradi izdaje knjige" (v angleškem originalu: Yugoslav Jesuits face fine over publication of book). Branje člančiča ti pojasni, da gre za dva slovenska jezuitska patra in za knjigo pokojnega slovenskega jezuita dr. Vladimírja Truhlarja: **Doživljanje absolutnega v slovenskem leposlovju.**

Pisatelj dr. Truhlar sam se je pred svojo smrtjo izrazil, da predstavlja za njegovim zadnjim tiskanim delom, "Leksikonom duhovnosti", prav ta študija njegov "najboljši slovenski tekst", v katerega je "položil največ truda". Temu je še dodal: "Naj velja to kot moje kulturno pričevanje, da ima slovensko slovstvo duhovne globine, ki jih ni mogoče zanikati, ne da bi ga s tem usodno okrnili."

Dr. Truhlar v tem svojem delu izvirno prikaže, kako traja iskanje Boga (kar je druga beseda za Absolutno) v slovenski književnosti prav do današnjih dni. S te strani obravnava nekatere umetnike slovenske besede od Prešerna pa do najmlajših, saj zadnji obdelani avtor, Gregor Strniša, spada že v najmodernejši val v slovenski poeziji. Truhlar v študiji tudi ne zataji imen Balantiča in Hribovška, pa tudi ne Kocbeka, ki je bil prav takrat, pred nekako letom in pol, doma še v hudi nemilosti zaradi svojega tržaškega intervjuja. Tudi prikaz Cankarja se pri Truhlarju ne ujema z danes edino avtentično sliko v domovini, ki pa žal ne prikazuje resničnega Cankarja.

Že bežni pregled vsebine knjige nam da vedeti, zakaj tega odličnega Truhlarjevega dela niti celjska Mohorjeva družba ni hotela sprejeti in založiti. Bolje povedano: ni ga smela, ker je tako veleval ukaz od zgoraj. Nam pa je to nov dokaz, kdo ima glavno in končno besedo celo pri Mohorjevi, ki naj bi bila verska bratovščina in cerkvena knjižna založba. Tako Truhlarjevim sobratom jezuitom ni kazalo drugo kot poskusiti izdajo knjige v samostojni založbi. Uradno je knjigo izdal Župnijski urad Dravljice, ki ga vodijo jezuiti, natisnila pa lani Tiskarna Ljubljana v 2000 izvodih. Pred nekako enim letom, za lansko veliko noč, so knjigi na pot izdajatelj

napisali posvetilo, ki se glasi: "Izdanje te knjige pomeni izraz hvaležnosti in spoštovanja, ki nas veže do pokojnega patra Truhlarja, bistrovidnega učitelja, budnega, marljivega in zvestega delavca v zemeljskem in božjem vinogradu." Ne le vsebinsko, tudi grafično ima knjiga svojo lepoto in vrednost.

Knjiga je torej srečno zagledala beli dan, pa kmalu začela dvigati obilico prahu: resnica vsebine, prikazana po globokem in resnem šudiju, je zaboletela. Jezuitska patra draveljske župnije sv. Roka, p. Alojzij Štrubelj in p. Lojze Bratina, sta bila zaradi knjige proti koncu decembra klicana pred sodišče in kaznovana z globo \$55,000.— (kar se nam sicer zdi za čuda visoka številka, a kot tako jo je objavilo sydneyško časopisno poročilo). Vladni organi so namreč po izidu knjige "ugotovili", da knjiga ne spada med versko literaturo, po tamkajšnjih državnih zakonih pa smejo verske organizacije izdajati zgolj knjige katehetske oz. verske vsebine. Ko bi jezuiti knjigo ponudili založbam kot znanstveno delo (morda so celo poskusili tudi še kje drugje, ne le pri Mohorjevi), pa bi bila pri založbah odklonjena prav zaradi "verske vsebine", o tem ni nobenega dvoma.

Kdor razume razmere v domovini ter jih gleda iskreno, bo prav pri "ugotovitvah" ob Truhlarjevi knjigi ponovno spoznal, kako malo je doma resnične svobode, verske in kulturne. Prav vse, kar ni v kolovozu režima, mora biti na en ali drugi način potisnjeno v molk. Vzrok za to oblastem ni težko najti, celo kaj hitro je dovolj velik, da dobi vnaprej določena obsodba uradni pečat sodišča . . .

Po svoje zanimivo se mi zdi tudi dejstvo, da nisem o celi zadevi našel niti besedice v verskem tedniku "Družina", kaj šele besedo v zagovor kaznovanim jezuitom. Sydneyski člančič sicer dodaja v isti sapi poročilo vaticanskega radia, da je zagrebški nadškof Kuharić v svojem nagovoru za letošnji Dan miru apeliral za priznavanje verske svobode ne le v besedah diplomatskih krogov, ampak v vsakdanjem življenju. A to, bi dejal, nima nikake neposredne zveze z obsodbo izdaje Truhlarjeve knjige oz. jezuitskih patrov, ki so njeno izdajo oskrbeli.

A.

VELIKA NOČ

Mislím na veliko noč
s telohi,
z mačicami
in z mirnim soncem na škodljastih strehah.

Bog je bil v gosteh na vasi,
žene niso nosile več črnih rut.
V svetle rane smo mu pokladali prošnje,
ko je na večer odhajal čez njive.

KAREL MAUSER

7. marca 1978

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 861-8118 in 861-7787

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slošek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic., 3101
Tel.: 861-9874

● Ker nimam najmanjšega namena komur koli napraviti krivico, bi se rad najprej opravičil melbournski "Planici" zaradi omembe odbojarske tekme med našimi in njenimi mladinci (zadnja številka MISLI, stran 44). Dobil sem pojasnilo, da je gravirano ime na pokalu pomenilo ime darovalca pokala in ne bodočega zmagovalca. Tako moram dvigniti roke ter popraviti delček prejšnje "tipkarije". "Planico" kot njen odbor in njene mladince visoko cenim ter samo želim, da ostanemo tudi v bodoče dobri prijatelji. Pisal sem v dobri veri, z namenom poudariti šaljivo stran zadeve — pa se v življenju včasih zgodi, da je odmev ravno drugačen.

● Naše Društvo sv. Eme je imelo na nedeljo 19. februarja svojo skupščino in v tej številki objavljamo letno poročilo. Ob tej priložnosti so počenili članice naši akciji za Dom počitka iz svoje blagajne lepo vsoto \$600.—, za kar iskren Bog plačaj. Za voditeljico v novem poslovnem letu so članice zopet izbrale Franco Anžinovo, a njena namestnica bo Fani Šajn. Zapisnik bo vodila Rozi Lončarjeva, blagajniško knjigo pa Marija Grl. Tako novemu odboru kot vsemu dobrodelnemu krožku želimo tudi v novem letu obilo uspehov za našo skupnost. Vernike pa prosimo: podprite vsako akcijo ali nabirko, ki jo Društvo sv. Eme prireja. Na skupščini so sklenile, da se bodo zdaj posebej posvetile misli na bodoči Dom počitka, katerega akcija bo potrebovala vsjo pomoč in podporo.

● Naši krsti: Dva smo imeli v soboto na praznik Marije Lurške, 11. februarja: **Rosemary** je nova članica družine Franka **Tudor** in Patricije r. Wassenberg (Nunawading), **Jasmina Angela** pa je razveselila družino Vilka **Funda** in Gordane r. Popovič, South Box Hill. — Dva krsta sta bila na nedeljo 19. februarja: **Miroslav Plavetič** in **Rožica** r. Jelušič sta iz North Richmonda prinesla **Nikolino Ano**, **Milan Zore** in **Margaret** r. Whelan pa iz Windsorja **Daniela Milana**. — Vsem štirim družinam iskrene čestitke!

Misli, Marec 1978

● Poroki smo imeli dve: 18. februarja je stopila pred naš oltar nova zdravnica **Kristina Tavčar**, o kateri smo pisali v januarski številki. Za svojega zakonskega druga je izbrala moža svojega poklica, s katerim sta skupaj študirala in končala medicino. **Paul Desmond O'Dwyer** je irske krvi, rojen in krščen v Nagambie, Victoria. O nevesti sem že zadnjikrat pisal, da je bila rojena (in krščena) v Mariboru — komaj šest let je imela, ko je s starši prišla v Avstralijo. Da je s ponosom stopala v cerkev, pri kateri je ob zidavi kot gradbeni inženir toliko doprinesel in nosil vsvo odgovornost njen oče Branko, ni treba posebej omeniti. — Dne 4. marca sta si obljubila zakonsko zvestobo **Ivan Pelozo** ter **Marijana Volar**. Ženin je doma iz Račice ter krščen v Munah v Istri, nevesta pa je doma iz Kotoribe, a v Avstralijo je prišla nedavno iz ZDA.

Obema paroma želimo obilo božjega blagoslova!

● GLASNIKE sem že zadnjič omenil. Vadijo vsako prvo in tretjo nedeljo po deseti maši. Novi pevci vabljeni! — Po dogovoru z mladinci in starši bo tudi FOLKLORNA SKUPINA vadila na isti dve nedelji, na prvo in na tretjo. Po koncu pevske vaje bo kratek odmor za malico, nato pa vaja folklornih plesov do treh popoldne.

● Pouk za pripravo na prvo sveto obhajilo se je pričel in ima preko deset učencev. Je vsako soboto od dveh do pol štirih in starše prosimo, da so redni. Vsako zaostajanje ne škoduje samo otroku, ki manjka, ampak tudi vsemu razredu. Lepo prosimo razumevanja in sodelovanja!

● V soboto 25. februarja smo dobili že dolgo pričakovano "pošiljko" iz domovine. Preko Švice, kjer je zadnji čas delovala, je dospela med nas nova sestrska moč. **SESTRA MARJETA DOMANJKO** je doma iz Sv. Trojice v Slovenskih goricah. Že lani se je odločila, da pride pomagat sestram v Avstralijo, pa se je njen odhod kar dolgo vlekel. Vsekakor je zdaj res med nami in ji kličemo veselo dobrodošlico. V teh dneh je na obisku v našem sydneyskem verskem središču, po vrnitvi v Melbourne pa bo pomagala sestri Emi v Baragovem domu.

● Ko sem v decembrski številki objavil smrt gospe Alojzije Frandolič, nisem mislil, da bom moral že tako kmalu med pokojne napisati tudi njenega moža, **EMILJA FRANDOLIČ**. Ob pogrebu žene je bil sicer ravno v bolnišnici zaradi srca in tudi njegova starost je bila že kar lepa — 83 let. Pa vendar je prišlo tako iznenada: v nedeljo 26. februarja je doma v Heidelbergu pri mizi omahnil in izdihnil. Brez vsakega smrtnega boja je zapustil ta svet. Lepo je bil pripravljen, saj je pogosto dobival naše obiske s svetim obhajilom. Tako smo prepričani, da se je vesel združil s svojo soprogo Alojzijo, katero je zelo pogrešal. Oba sta skupaj pri Bogu, kateremu sta tako zvesto služila.

Pokojni Emilijo je bil rojen dne 14. avgusta 1894

v Nabrežini, poročil pa se je v Trstu leta 1931. Leta 1960 sta se s soprogo podala v Avstralijo k svoji hčerki Savini por. Venier.

V torek 28. februarja zvečer smo v naši cerkvi ob krsti za pokojnega zmolili rožni venec, pogrebna maša pa je bila naslednji dan dopoldne. Sledil je pogreb v Keilor, kjer bo ob svoji soprogi čakal vstajenja. — Iskreno sožalje vsem žalujočim!

☉ Že večkrat sem omenil razvado, da med obredi na prostem, zlasti polnočnico, vedno več mladine postaja in se glasno meni v gručah za cerkvijo. Sledijo slabemu zgledu nekaterih starejših, a ne prvi in ne drugi nam niso v čast, njih glasnost pa je obenem huda motnja našega bogoslužja.

Bomo za veliko noč pri obredih na prostem zopet poslušali izza cerkve smeh in vpitje? Kdor pride k bogoslužju, naj bo res prisoten in naj sodeluje; ako nima tega namena, pa bo ustregel nam vsem, če bo ostal lepo doma. Žal je bila doslej vsaka prošnja kakor bob ob steno. Nekdo mi je svetoval, naj najemam fotografa za nekaj zanimivih posnetkov vsem prizadetim v sramoto. Morda bi to res več zaleglo kot rediteljstvo in bi bilo vredno poskusiti. Vsekakor ponovno apeliram na starše, da mi v zadevi pomagajo (zlasti še, če vedo, da je soudeležen tudi kak član njih lastne družine).

● Pred prazniki boste kot običajno zopet prejeli velikonočno pismo s kuvertico. Za sleherno pomoč cerkvenemu središču že zdaj iskren Bog plačaj! Vsem je že več ali manj znano, da pripravljamo pot bodoči novi dejavnosti središča: skrbi za ostarele rojake, ki bi radi leta starosti preživeli v domačem okolju. V ta namen bi nam kot nalašč služilo veliko sosednje zemljišče (levo od pročelja cerkve) in pogajanja z lastnikom so že nekaj mesecev v teku. Kot danes nikjer, zlasti v Kew zemlja ni poceni in v našem primeru gre za površino polovice akra z dvema enonadstropnima stanovanjskima hišama. V doglednem času (upamo tudi na državno pomoč) bi razvili Dom počitka v obliki modernih, posebej za ostarele primernih stanovanj. Začeti bo treba! A za začetek je potrebna obilica korajže, pa tudi visoko bančno posojilo. No, korajže imamo kar precej v upanju na božjo in Vašo pomoč, na odgovor banke pa prav te tedne potrpežljivo čakam. Morda bo druga številka povedala že kaj več o tem.

STOP PRESS! — V tiskarni, ob prelamljanju strani za marčno številko, sem dobil telefonsko sporočilo našega odvetnika dr. Mihelčiča: banka je za nakup zemljišča ob cerkvi odobrila posojilo! Nov korak v našem razvoju, pa seveda tudi nove skrbi, ki jih bo versko središče moglo nositi le z Vašim razumevanjem in pomočjo. V posebnem pismu Vam bomo kmalu po veliki noči razložili več o naših načrtih in pokazali, kako morete za našo skupno zadevo tudi Vi doprinesti svoj delež. — P. Bazilij.

VELIKONOČNI SPORED

MELBOURNE:

Cvetna nedelja (19. marca): Osmo maša kot običajno, deseto z blagoslovom butaric, oljk in drugega zelenja bomo imeli v lepem vremenu pri lurški votlini. Čim več bo butaric, tem bolj bo slovesnost domača.

Veliki četrtek (23. marca): Spomin zadnje večerje. Večerna maša ob pol osmih. Pred in po maši spovedovanje.

Veliki petek (24. marca): Ob enajstih dopoldne križev pot na dvorišču pred votlino. Po pobožnosti prilika za spoved. — Obredi velikega petka (molitve in branje pasijona, češčenje svetega križa in obhajilo) bodo ob treh popoldne, nato skupni obisk božjega groba v lurški votlini. Po obredih spovedovanje.

Velika sobota (25. marca): Prilika za velikonočno spoved je ves dan, samo pokličite patra v Baragovem domu. Ob osmih zvečer se prično pomenljivi obredi vigilije, ob lepem vremenu seveda na prostem pri lurški votlini. Blagoslov ognja, velikonočne sveče, vode . . . Obred krsta in obnovitev krstne obljuje. Po sveti maši vigilije bomo imeli zopet slovenski običaj Vstajenja. Procesijo bomo zaključili z blagoslovom z Najsvetejšim. Sledil bo blagoslov velikonočnih jedil, če želite vzeti domov blagoslovljeno vodo, pa prinesite s seboj stekleničke.

Velika nedelja (26. marca): Maše ob osmih, ob desetih (v lepem vremenu na prostem pri votlini) in ob petih popoldne. Pred vsemi mašami bo tudi prilika za spoved, po mašah pa blagoslov velikonočnih jedil.

Velikonočni ponedeljek (27. marca): Nedeljski spored maš — ob osmih in ob desetih. Pred vsako mašo spovedovanje.

ST. ALBANS in okolica (Sunshine, N. Sunshine, East Keilor, Avondale Heights . . .): Velikonočno spoved v slovenskem jeziku morete opraviti v sredo velikega tedna (22. marca) od sedmih zvečer dalje v cerkvi Srca Jezusovega.

GEELONG in okolica: Slovenska velikonočna spoved na sredo velikega tedna (22. marca) od sedmih zvečer dalje. Cerkev Svete Družine, Bellpark.

NORTH ALTONA in okolica (Yarraville, Footscray, Newport . . .) ima prilika za slovensko spoved na ponedeljek velikega tedna, 20. marca, zvečer ob sedmih v cerkvi sv. Leona Velikega.

SPRINGVALE in okolica (N. Springvale, Noble Park, Clayton, Bentleigh, Dandenong . . .): Slovenska spoved v cerkvi sv. Jožefa na **torek velikega tedna (21. marca) od 7.30 do 8.30 zvečer.**

WODONGA: Redna sveta maša za tamkajšnje in okoliške rojake bo v cerkvi Srca Jezusovega, Wodonga East, na **cvetno nedeljo (19. marca) ob petih popoldne.** Prilika za velikonočno spoved celo uro pred mašo. Lepo prosim, da bi prišli pravočasno, da se pričetek maše ne bi preveč zavlekel.

MORWELL in okolica: Rojaki Gippslanda imajo priliko za velikonočno spoved na **ponedeljek velikega tedna (20. marca), od sedmih do osmih zvečer** v cerkvi Srca Jezusovega.

BERRI, S.A.: Tamkajšnji in okoliški rojaki imajo večerno slovensko mašo na **torek velikega tedna, 21. marca.** Pričetek spovedovanja ob **pol sedmih zvečer,** sledi sveta maša.

TASMANIJA: Obisk slovenskega duhovnika bo v tednu po veliki noči s slovensko mašo v Hobartu na **belo nedeljo (2. aprila) ob šestih zvečer** v cerkvi sv. Terezije, Moonah. Povejte še drugim, ki nimajo MISLI, in pridite v čim večjem številu. Seveda je pred mašo tudi prilika za velikonočno spoved.

O, kaj žalosti prestati
morala je sveta Mati,
k'tere Sin je rešil svet! . . .

(Prizor v naši lurski votlini po obredih velikega petka)

LETNO POROČILO DRUŠTVA SV. EME

OB POGLEDU na preteklo delo tudi letos našega Društva sv. Eme ni treba biti sram. Tudi to poslovno leto je bilo kar precej uspešno, saj smo članice vložile svoje najboljše moči k delu za naše versko središče in v pomoč bližnjemu na več kot en način. Prav v tem je naš namen in v tem razumljivo tudi ne iščemo dobička za naš krožek kot tak. Kar dobimo od uslug v dvoranski kuhinji ali kaki naših prireditev, je v prid bližnjemu, v prvi vrsti seveda naši verski skupnosti, katere skromni delček je tudi naš krožek.

Vse leto smo spremljale Slomškovo šolo našega verskega središča s postrežbo otrokom in čakajočim staršem. Sodelovale smo pri prireditvi Materinskega dne, Očetovskega dne, na proščenju, pri obletnici Baragovega doma in srečanju bivših Baragovcev, ob otvoritvi Baragove knjižnice in seveda ob počitniški koloniji verskega središča. Tudi organiziranje izdelave butaric pred cvetno nedeljo je bila naša skrb. Posebej naj omenim naš vsakoletni semenj, ki v preteklem letu žal ni najbolje uspel. Vzrokov je več, med njimi ne na zadnjem mestu tudi huda stavka tistih dni. Dobro bi bilo že zaradi toliko volnenih izdelkov, ki jih napravimo za to priliko, misliti na drugi čas te naše prireditve: poskusimo v zimski dobi — če se ne bo obneslo, pa pričnimo kaj drugega v isti smeri.

Posebej bi rada omenila naše veselje, ko smo na dan ostarelih v septembru zopet pogostile drage upokojece

ter pomagale verskemu središču napraviti dan čim lepši in pomembnejši. Prav ostareli nas spominjajo na naš bodoči Dom zanje, ki naj zraste ob cerkvi. Naše misli naj se nekako redno srečujejo ob teh načrtih, ki se počasi uresničujejo in bodo v bodoče tudi del naših skrbi. Walkathon zadnjega leta v namen bodočega Doma počitka je lepo uspel in nekaj zaslug ob tem gre gotovo tudi nam.

Tudi to leto nam je pokazalo: čeravno nas je samo peščica v primeri z drugimi močnejšimi krožki, vendar imamo kar veliko in lepo nalogo. Prav ta naloga nam prinaša tudi obilico veselja, zlasti v zavesti, da delamo dobro skupnosti v božjem imenu. Tako upam in želim, da bomo vse z božjo pomočjo in ob priprošnji naše zavetnice svete Eme v bodoče delale še z večjim zadovoljstvom in požrtvovalnostjo. Le tako trajni uspehi ne bodo izostali. Zahvalim se vsem članicam za vneto sodelovanje ter vabim novih moči, da se nam pridružijo.

Naj dodam temu poročilu še izvleček blagajniškega poročila. Številke so sledeče: dohodki tega poslovnega leta (vključno z vsoto, ki je bila v blagajni ob prevzemu) so \$2,236.15, izdatki leta (vključno dar \$600.— Skladu doma počitka na tem občnem zboru) pa \$2,043.49. Na našem bančnem računu je ob začetku nove poslovne dobe \$192.66.

FRANCKA ANŽINOVA, voditeljica

ŽE PRED BOŽICEM je v Vrtojbi umrl **Franc Gorkič**, ki bi letos v januarju izpolnil že 90 let. Do zadnjega je bil delaven zlasti kot predsednik "Kluba starih goriških študentov". To društvo je prav na njegovo pobudo začelo leta 1963 in je še danes kaj izvirna ustanova s posebno nalogo. V teku let od svoje ustanovitve je namreč klub postavil že dolgo vrsto spominskih plošč in spomenikov pokojnim goriškim kulturnim, političnim in narodnim delavcem. Pri vsakem odkritju doslej je sodeloval seveda tudi Gorkič kot predsednik s svojimi izvirnimi, domačimi in zanosnimi uvodnimi nagovori. Gorkič je uresničil tudi izvirno misel srečanj "starih" v Novi Gorici, da so se med seboj spoznavali in spodbujali k složnemu skupnemu delu na narodnem področju.

VERSKI tednik "Družina" ugotavlja, da v domačem tisku o verski ali "verski" problematiki zelo redko najdeš kaj pozitivnega. Raznih "znanstvenih" člankov na tem polju je po listih vedno kaj, dokazujejo pa kar po vrsti, da so pisani nestrokovno in tendenčno ter žalijo vernega državljanja. Mariborski "Večer" se je pred časom potrudil s postrežbo izbranih poglavij iz knjige "Seks v spovednici", revija "Jana" v eni zadnjih številka kaj "vzpodbudno" piše o spovedi in o problematiki, ki jo italijanski verniki "prinašajo" v spovednice. Mariborski tednik "7D" ima zdaj "nadaljevanko" o čudežih, ki si prizadeva pomesti z vsem nadnaravnim.

Priporočam se Slovincem
zapadnega dela velikega Melbournega
za vsakovrstna avtokleparska dela,
avtobarvanje in podobno.

Popravljamo zasobno in za vse večje zavarovalnice.

A. V. MOTOR BODY REPAIRS
1/117 LEWIS RD., KNOXFIELD, 3180, VIC.
Telefon delavnice 231-5536

TOWING SERVICE 24 ur dnevno
na telefonu 231-5757
ali pa doma — 232-4314

Rojak **VOJKO VOJK**

Res zanimivo, da je toliko "zanimanja" za verske stvari. In to v splošnih časopisih in revijah, kjer poštenega znanstvenega članka o veri ne bi niti sprejeli . . .

LANSKI stoletnik, duhovnik in profesor **dr. Jože Demšar**, je srečno pretolkel prvo leto po svoji stoletnici in vsa verna Ljubljana se veseli z njim. Na rojstni dan, 12. marca, so pri njegovi maši v cerkvi sv. Petra sicer vse zunanje slovesnosti odpadle, le pridigal je škof Lenič. Jubilantu tudi mi kličemo z ostalimi: Le še korajžno naprej!

DOMA se pripravljajo na proslavo 750-letnice mariborske škofije, ki bo letos na vrsti. Visoki jubilej pester zgodovine in duhovnega razvoja naše prelepe Štajerske, ki res ne bi zaslužil, da bi šel tiho mimo. Tudi mi se bomo v teku leta še vrnili k njemu, si ga ogledali malo bližje in o njem kaj napisali zlasti našim štajerskim bralcem.

Oba mariborska škofa, dr. Držečnik in njegov pomočnik dr. Grmič, sta v svojem pastirskem pismu vernike spomnila na duhovno pripravo k visokemu škofijskemu jubileju: spreobrnjenje v duhu, duhovne poglobitve in duhu pokore ter v zakramentu sprave. Tako bo jubilej zares dobil svoj pomen in prinesel tudi svojo korist.

NIHČE natančno ne ve, kako je 22. januarja nastal ogenj v zakristiji župnijske cerkve sv. Miklavža v Polju ob Sotli. Ogenj je uničil vse: mašne knjige, dragoceno monštranco, mašne obleke, bogoslužne pripomočke . . . Samo zavzetnosti gasilcev iz Polja, Kozjega in Bistrice ob Sotli je pripisati, da ogenj ni zajel še glavnega oltarja, ostrešja ter drugih lesenih predmetov v cerkvi. Notranjost cerkve je od dima počrnela in štirinajsto postajo križevega pota bo treba nadomestiti z novo.

Cerkev je bila poškodovana tudi ob zadnjem potresu, saj stoji na Kozjanskem. Zato bo tudi finančna pomoč morala priti iz drugih delov Slovenije, saj farani še sebi niso mogli odpomoči po potresnem razdejanju.

ORGANISTI so po naši Primorski zlasti v času fašistične tiranije veliko pomenili, saj se je zatirani materinski jezik ohranjal tudi in še zlasti v domači pesmi. Fašizmu je uspelo uničiti vsa slovenska prosvetna društva ter izgnati slovenski jezik iz šol, le iz cerkve ga ni mogel. Vsi cerkveni pevski zbori so na skrivaj gojili tudi našo narodno pesem.

Razumljivo, da danes z večjim spoštovanjem proslavljajo razne jubileje teh, ki so takrat poleg duhovnikov za slovensko pesem skrbeli in čakali starost. V Mirnu pri Gorici so v januarju slavili sedemdesetletnico tamkajšnjega organista **Venceslava Budina**, združili pa so jo še z dvema obletnicama: pred dvema letoma je minilo petdeset let, kar je slavljeneč prvič sedel za orgle, drugo leto pa bo minilo enako število let, kar vodi mešani cerkveni pevski zbor. Ob tej priliki so mu dali vse priznanje za trud, da je dal vedno ustrezno mesto tudi ljudskemu petju, petje njegovega zbora pa je zares v službi bogoslužja in ne le njegov zunanji okras.

PROGRAM investicijskih del obeta za leto 1978 v Sloveniji kakih 3.000 novih delavnih mest v pretežno manj razvitih predelih Slovenije, kakih 1.400 dodatnih mest bo nastalo v drobnem gospodarstvu (menda s tem mislijo obrt), velika podjetja pa naj bi odprla tudi nekaj tisoč novih mest v obratih, ki jih usmerjajo v območja, kjer je še prosta delovna sila . . . O tem so debatirali predstavniki Zveze skupnosti za zaposlovanje na tiskovski konferenci ob koncu decembra in smo brali v domačih listih. Povedano pa je bilo tudi, da se od 650.000 jugoslovanskih delavcev, ki so zdaj po zahodnoevropskih deželah (med njimi je skoraj 100.000 Slovenčev), kljub gospodarskim težavam malo zdomcev vračdomov. To naj bi veljalo predvsem za Slovence: pričakovane številke 6.000 vračajočih zdomcev na leto v Sloveniji niso dosegli. Povprečno število vračajočih Slovencev je le 2.000 letno in nič ne kaže, da se bi dvignilo.

KONČNO so 13. januarja — po odpravljenih mnogih težavah — le podpisali dogovor o "zidavi kulturnega doma Ivan Cankar" v Ljubljani. Ta "dom" naj bi bil že dolgo obetani spomenik Ivanu Cankarju. Ribičič je razložil, da bo imel tri funkcije: bo prostor za zborovanja delegatov organizacij združenega dela, kongrese in konference raznih značajev; bo tudi prostor za kakovostne kulturne prireditve raznih "ansamblov"; in končno bo prostor, ki naj bi postal jedro delavskih univerz v Sloveniji. Pri tem se je Ribičič znebil tudi velike "misli", da je namreč gradnja tega kulturnega doma "odraz suverenosti in slovenske državnosti, odraz odpiranja republike v jugoslovanski in nevrščen prostor".

Gradnja po idejnih osnutkih arhitekta Eda Ravnikarja se bo tako pričela, dograjen pa naj bi bil ta Cankarjev dom do maja 1979.

MAKSIM GASPARI — kdo ga ne pozna, oziroma njegovo ljudsko umetnost v našem slikarstvu. Njegove slike so nam najbolj pri srcu in iz njih kar diha nekaj pristo našega. Umetnik je v letošnjem januarju (28. januarja) praznoval svojo 95-letnico in jo kar korajžno reže stoletnici naproti.

Kar doma umetniku niso poklonili pred petimi leti za devetdesetletnico, so popravili zdaj: izšla je njegova monografija, ki jo je s svojimi deli zares zaslužil. Knjiga je res vreden spomenik našem mojstru in ima poleg teksta o umetniku petdeset barvnih reprodukcij njegovih del. Imam pa občutek, da so pri izbiri nekako obšli one s strogo verskimi motivi, četudi so najlepše in najpomembnejše. Med reprodukcijami ni božičnih in le ena velikonočna, pa je tako bogata izbira. Ena Marija z Detetom je zašla mednje in nekdo, ki se križa pred znamenjem ob cesti, pa morda je še kaj drobnega, da ob hitrem pregledu niti ne opaziš.

Vsekakor Gaspariju tudi avstralski Slovenci želimo k jubileju vse dobro, gotovo pa, da bi srečno dočakal stoletnico. V tolažbo mu je lahko, da v zdomstvu menda nič manj ne cenimo njegova dela kot doma, če ne še bolj.

Misli, Marec 1978

Urarsko in zlatarsko podjetje:
ALEXANDER WATCHMAKER & JEWELLER
31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.
(nasproti postaje)
Telefon 622-1408

Sami nudi 20% popusta na vsa popravila ur in zlatnine (šest mesecev garancije) in 5% na vse nakupe. Engraving imen brezplačno
HANDMADE JEWELLERY
DESIGNED AND MADE
IN OUR OWN WORKROOM
Sydneyjski rojaki, pridite in se sami prepričajte o ugodnih pogojih.
Priporočata se
Edvard in Kristina ROBNIK

Melbournskim rojakom je na uslugo

ZOBNI TEHNIK — DENTAL TECHNICIAN
LUBI PIRNAT
18 WRIDGWAY AVE., BURWOOD, Vic.
Telefon: 288 4159

Izdelava umetnega zobovja in vsa popravila.
Full denture service and repairs.

SLOVENIJA je imela pred 200 leti okoli 700.000 prebivalcev, ki so živeli pretežno od kmetijstva in živinoreje, od celotne površine pa sta bili obdelovani dve tretjini. Danes ima Slovenija skoraj 1.8 milijona ljudi in pravijo, da jih bo na koncu našega stoletja imela okoli 2.3 milijona. Danes je med prebivalci Slovenije le 22% kmetov, obdelovana zemlja pa se je skrčila pod polovico celotne površine. Za narodovo gospodarstvo postaja iz leta v leto pomembnejši gozd, pa tudi številka na lestvici onesaženosti slovenskega ozračja bi bila brez njega kaj višja. Gozd brez dvoma pripomore svoje za narodovo zdravje.

Doma javno razpravljajo, kako bi ohranili obdelovalno zemljo oz. omejili njeno uničevanje, precej napak na tem polju v zadnjih tridesetih let pa je nepopravljivih. Pravijo, naj bi gradili nova naselja, ceste in razne druge nujne skupne naprave na manj rodovitni zemlji, da bi vsaj nekaj rodovitne ostalo za domačo prehrano.

"GORIŠKI MUZEJ" v Novi Gorici, ki ima svoj sedež v gradu Kromberk, je praznoval 25-letnico obstoja. S svojo dejavnostjo sega na območje občin Nova Gorica, Tolmin, Sežana in Ajdovščina. V njegovi oskrbi so tudi muzejski prostori na Logu v Trenti (planinski muzej), rojstna hiša Simona Gregorčiča na Vrsnem, manjši muzej v Tolminu, spominska soba pesnika Gradnika v Medani, grad Dobrovo v Brdih ter zbirka v zgodovinskem Štanjelu. Vse skupaj kar lepo področje, važno za našo zgodovino oz. njeno poznavanje.

Končno je prišlo leto 1914, za katerega je Russell napovedal konec sveta. Vse pristaše je zajel silen nemir in strah, a dolgo se ni nič zgodilo.

Potem je izbruhnila prva svetovna vojna. Takrat je vse jehovce zajelo veliko veselje, ker je bilo videti, da se bo prerokba izpolnila.

Toda leto se je končalo, ne da bi se svet zmenil za Russellovo prerokovanje. Mnogi so ga zato zapustili. Takrat je Russell znova napravil svoje preroške račune in prestavil datum za konec sveta na leto 1918. Toda 31. oktobra 1916 ga je zajela smrt. Njegova zadnja želja je bila, naj ga zavijejo v rimsko togo. Učenci so to storili s tem, da so iztrgali podlogo sedežev železniskega voza, v katerem je umrl, in ga zavili vanjo.

Njegov naslednik je zapisal: "Ko bo zgodovina Cerkve podrobno opisana, bomo videli, da bo mesto najbližje svetemu Pavlu v slavni vrsti razširjevalcev Kristusovega nauka imel C. T. Russell."

SODNIK RUTHERFORD

Po Russellovi smrti je prišlo do borbe za nasledstvo. Zmagal je najspreinejši J. F. Rutherford.

Ta je bil rojen v Boonville-u v Missouri (ZDA) leta 1869 v družini kmečkih staršev baptistične vere. Postal je odvetnik. Le za štiri dni so ga nekoč imenovali za sodnika-namestnika in od takrat dalje se je pustil imenovati sodnik Rutherford.

Prve stike z jehovsko ločino je imel leta 1894. Leta 1906 je prejel jehovski krst. Leto kasneje je postal pravni svetovalec družbe in Russella. To mesto mu je služilo, da si je lahko pridobil predsedstvo in z njim vse ogromno premoženje, ki si ga je po Russellovi zaslugi nakopičila ločina.

Ko so Združene države Severne Amerike vstopile v vojno, so se težave za ločino zelo povečale: država ni mogla še dalje prenašati propagande, ki so jo vodili Rutherford in njegovi tovariši proti vojaški službi. Jehovci so namreč oporekovalci vesti; ne zato, ker so pacifisti, ampak ker so — kot pravijo — člani organizacije Boga; zato ne morejo biti kot sred-

"Glejte, da vas do ne premoti!"

(124, 4)

stva v svetnih vladah, v strankah, sindikatih, v vojskah, ki jih vodi satan, da pobija samega Boga in njegovo organizacijo. Vodjo ločine so aretirali in obsodili na 20 let zapora. Ločina je zašla v hudo krizo, iz katere je izšla šele ob koncu vojne, ko so Rutherforda izpustili iz zapora. Rešitev je ločina dosegla, ko je Rutherford znova proglasil prerokbe in določil, da se bo oktobra leta 1952 znova pričel nov svet. Zopet so pričeli izdajati publikacije, razširili milijone knjig in knjižic, imeli brez števila kongresov in predavanj; leta 1924 so namestili tudi svojo posebno radijsko postajo. Prišlo je znova do povečanja števila članov.

NOVI NAUKI

Toda tudi leto 1952 je minilo, ne da bi prišlo do konca sedanjega sveta in istočasnega pričetka novega s prerokovanjem vstajenjem patriarhov in prerokov. Prejšnjim se je priključilo novo razočaranje. Zopet jih je mnogo zapustilo ločino. Potrebna je bila vsa Rutherfordova energija, sposobnost in njegove grožnje z božjimi kaznimi, da so omejili škodo.

Od takrat dalje ločina uradno več ne napoveduje konca sveta, tega divjega sistema stvari; pravi samo, da je blizu.

Ni pa manjkalo poluradnih datumov, tako za leto 1945, 1958 in podobno. To so spretno širili znotraj ločine, da bi ohranjali živo navdušeno pričakovanje, gojili fanatizem in pridobivali nove pristaše.

Danes zatrjujejo, da bo prišlo do prehoda v novi svet v teku ene generacije od leta 1914 dalje in da je že v kritičnem letu 1975 minilo napovedanih hudih 6000 let; sedaj pričakujejo, da je blizu pričetek zadnjega tisočletja, v katerem bo vladal Kristus. Toda kako dolga je doba ene generacije, tega ne povedo.

Da bi dokazal, da je vstajenje patriarhov blizu, je Rutherford leta 1929 zgradil v San Diegu v Kaliforniji (ZDA) razkošno vilo za takrat veliko ceno 75.000 dolarjev. Dal ji je ime Beth-

Sarim — Dom knezov. Ta stavba, tako je dejal, naj bi služila kot udobno stanovanje od mrtvih vstalim patriarhom. V pričakovanju častitljivih prebivalcev pa je seveda služila Rutherfordu kot njegovo stanovanje. Tam je tudi umrl.

Po njegovi smrti so vilo prodali, ker je izpolnila svojo nalogo, niso pa povedali, katero.

RUSSELLA SE SRAMUJEJO

Rutherford je bil dovolj spreten in brezobziren človek, da je razumel: če hoče povečati in nadaljevati delo družbe, mora storiti vse, da bi pozabili moralno diskvalificiranega in zastarelega preroka, ustanovitelja družbe, Russella. Takrat so dajali namreč mednarodnim študentom svetega pisma, kot so se radi klicali pristaši te ločine, vzdevek Russelliti, kar je pomenilo žaljivko.

Še danes njen ustanovitelj zelo bremeni jehovce: zato nočejo omenjati svojega izvora, skušajo spraviti v pozabo, da so izšli iz takega ustanovitelja; na nek način hočejo zmanjšati doktrinalno kontinuiteto učeniške službe Russella v ločini.

Da bi vsaj delno prikril neslaven izvor in nastopil proti osebni kultu Russella, ki ga je ta hotel, je leta 1929 Rutherford obsodil preroške bajke ustanovitelja kot nedovoljen poizkus iskanja božje volje izven svetega pisma. Precejšnje število učencev ni bilo s tem zadovoljnih in so zapustili ločino.

Leta 1931 je Rutherford dal ločini njeno današnje ime JEHOVOVE PRIČE, ali kakor jim mi pravimo kratko: Jehovci.

PROČ S KRIŽEM

Rutherford je leta 1928 prepovedal proslavljati božični večer in sveti dan, prav tako je prepovedal uporabo simbola križa (leta 1936).

Leto 1934 je pomembno zato, ker je takrat Rutherford odkril, da ne bodo vsi ljudje poklicani v nebesa, ampak samo 144.000, kar je

simbolično število odrešenih Izraelcev v Janezovem Skrivnem razodetju (7,4). Vsi drugi, brez omejitve števila — seveda samo, če so vpisani v ločino — bodo lahko pričakali samo večno, blaženo življenje na zemlji; ti naj bi oblikovali tako imenovano veliko množico.

Pod vodstvom Rutherforda, ki se je izdajal Jehovov glasnik za tisto dobo in zagotavljal, da je Bog dal njegovim besedam značaj božjega naloga, se je pričela organizacija ločine počasi centralizirati: en sam vodja, ena sama hierarhija, eno samo operativno središče v Brooklynu; vsa vodilna mesta so določena z vrha. Potem so leta 1938 pričeli govoriti o teokratskem vodstvu ločine, to je, da naj bi Jehova, Bog, neposredno vodil to svojo zemsko organizacijo jehovcev, s pomočjo vodilne skupine družbe, katere člani naj bi bili del tako imenovanega preostanka mazičenih, to je tistega dela 144.000, ki so še živi, in ki so edini določeni za nebeško kraljestvo.

Od takrat dalje je ne samo vse, kar je podpisal predsednik, ampak tudi vse, kar je prišlo iz Brooklyna, imelo večjo avtoriteto kot samo sveto pismo, ki so ga jehovci po njihovem nezmotljivo razlagali v Brooklynu.

O odlokih vodstvenega odbora sploh ni bilo mogoče niti razpravljati.

TEŽKE PREIZKUŠNJE

V pogledu nezmotljivosti pa je prišlo do nekaterih nezdod. Že leta 1932 so zatrli vse "stare" (to so bili krajevni jehovski voditelji, ki so bili izvoljeni od spodaj, od preprostih članov) pri vseh kongregacijah, češ da njihova prisotnost v svetem pismu ni dokazana. Leta 1971 in 1972 pa so jih znova namestili, kajti člani vodstvene skupine so se spomnili, da so v prvih krščanskih kongregacijah, to je v času apostolov, tudi obstajali stari.

Rutherfordu, ki se ga še danes spominjajo zaradi njegovega grobega značaja, je uspelo postati nesporen vodja in gospodar ločine. Dne 8. januarja 1942 pa je prišel tudi zanj konec njegovega zemskega življenja. Imel je raka in je umrl, kot smo že omenili, v vili Beth-Sarim v Kaliforniji, ki naj bi bila prvi dom od mrtvih vstalih svetopisemskih patriarhov.

(Nadaljevanje prihodnjič)

UMETNIK VEČJI KOT ČLOVEK

“ . . . O Župančiču ste v zadnji številki napisali v MISLIH sodbo prof. Slodnjaka, da je bil ‘večji umetnik kot človek’. Tega stavka kar ne razumem, pa bi rad pojasnila — če ga morete dati . . . ” (Melbournski naročnik)

OTON ŽUPANČIČ je bil brez dvoma mojster slovenske besede in kot takemu, umetniku-pesniku, se klanjamo ob letošnji stoletnici. A kljub svojim silnim verzom “Kuj me, življenje, kuj . . .” in mnogim drugim ni sam kot človek nikoli kazal trdnega značaja. Bil je “trst, v vetru omahujoč”, kot je nehote sam sebe kaj pravilno opisal. Uklanjal je hrbet v svoji nestalnosti vsem vladajočim. Tako tudi po smrti, zlasti danes ob stoletnici, doma velja za dekorativne kulise partiji, četudi ji sicer ni nikoli pripadal kot član. Vseh teh otipljivih dejstev pravična beseda ob njegovi stoletnici ne more in ne sme zamočlati, saj so razni takile jubileji zgodovina, ne pa mit in poveljevanje brez podlage.

Pravkar sem prebral zelo trezen članek o Župančiču v letošnjem Koledarju Goriške Mohorjeve, ki ga je napisal profesor Vinko Beličič. Prizna, da je Župančičevo ime “ena od luči na poti Slovencev v družino prebujenih, kulturnih in ponosnih narodov”, prizna mu mesto klasika naše otroške in domovinske poezije ter poudari lepoto in bogastvo njegovega pesniškega izražanja. Dodati pa mora članku tudi tole — zelo ozirno povedano — oceno Župančiča kot človeka: “. . . nikdar ni bil v odločni, z nevarnostjo združeni opoziciji do časa in razmer. Zato ni nikoli veliko tvegala.” In dalje pravi upravičeno o njem: “Bili so trenutki, ko bi bil Župančič kot priznana največji slovenski pesnik, kot pravi duhovni plemič svojega naroda, moral spregovoriti, in zopet drugi, ko bi bil na mestu molk ali pa drugačna beseda. Po kakem nespretnem posegu je prepustil nadaljni boj svojim privržencem in nasprotnikom, da bi sam ostal neomadeževan na svojem visokem prestolu. Narava Župančiču ni dala herojskega značaja, dala pa mu je živost pesniške besede, izbranost prispodobe ter ognjevitost in melodičnost ritma. Župančič pesnik visoko presega Župančiča človeka.”

Bolj naravnost govori o pesnikovi nestalnosti članek “Ob stoletnici Župančičevega rojstva”, ki ga je v letošnjem januarju v argentinski “Svobodni Sloveniji” napisal dr. Tine Debeljak. Tu je nekaj odstavkov, ki nazorno pokažejo, kaj pomeni biti “večji umetnik kot človek”:

Kakor vemo, je Župančič izšel iz najožjega kroga prvih dr. Krekovihih ligašev, ki so se zbirali ob njem, pre-

birali celo od šole prepovedani Mahničev Rimski katolik ter bili zato kaznovani s šolsko kaznijo. Ločil se je od njega in se pridružil protimahničevcem in pel celo protikatoliške pesmi(. . .). Bil je eklektik, ki ni imel utrjenega svetovnega nazora. Pa tudi ne političnega. Kreku je ob smrti pel hvalnice v pesmi in govoru, in mu je bil simbol slovenske Besede. Toda ko se je bilo treba odločiti za slovensko avtonomijo, politično in jezikovno, ni dal na izjavo svojega podpisa, odločil se je za jugoslovanstvo, in celo za vladajoči centralizem. Pel je himne “preporodovcem” in sestavljal grobne napise orjunašem. Podpiral je Živkoviča v kraljevi diktaturi in s tem seveda molče odobral trganje Cankarja iz šolskih čitank, prepoved govoriti o slovenskem narodu. Vsaj protestiral ni. V debati o ameriškem pisatelju Louisu Adamiču in njegovem slovenstvu se je postavil na internacionalno stališče in s tem povzročil razkroj Ljubljanskega zvana, od katerega so se ločili “samoslovnenci”, kakor so se disidenti imenovali s ponosom. (Ne vem, zakaj danes nekateri smatrajo ta naslov kot psovko.) Župančič je podprl spet centralizem. Ko pa je prišel nov režim in se je centralizem začel krhati, je dal razglasiti po radiu, da je on spet volil za nov režim.

Ko so ubili kralja Aleksandra v Marseillu leta 1934, je napisal ganljivo pesem “Pismo kralja Aleksandra z onega sveta”, ki so ga potem centralistični oblastniki z lepimi večbarvnimi črkami tiskali na trd papir in ga razobesili po vseh ljudskih šolah. Opisuje kraljeva junakstva ter velike zasluge in roti mladino, naj da zdaj vso ljubezen Petru II. Temu pa je posvetil posebno pesem kot sožalnice ob očetovi smrti, kar ga ni motilo, da ga je pozneje pomagal odstavit. Opremil je z verzi žaro, ki je bila poslana na Oplenac na kraljev grob.

Svoj čas so veliko pisali o Župančičevem zadržanju med revolucijo. Vemo, da se je po 3. maju 1941 — po ustanovitvi Ljubljanske province — spoštljivo izrazil o italijanski zastavi v prijateljski družbi italijanskega cenzorja prof. Urbanija. Ostal je intendant gledališča in dovolil igrati za okupatorjeve oficirje posebne večere, ter sprejemal osebna darila od Graziolija in Roenerja, ki ga je hotel počastiti kot slovenskega “malega Goetheja”; obema se jim je osebno zahvalil, kot je pričel kapelnik Hercog. In ni veljal za kolaboratorja kot tisti, ki so se kdaj samo okovali z njima. Ni držal kulturnega molka, pa je bil v OF v Izvršnem odboru. Bolezen je hlinil, a po “osvobojeju” je takoj prevzel visoke funkcije. In kot je pel prej Aleksandru I. in Petru II., je zdaj pisal ode “spoštovanemu tovarišu Titu za rojstni dan”, opeval Internacionalni prvi maj, Petletko . . . S patetično veliko odo se je poklonil veliki ruski revoluciji leta 1917 in posebej Moskvi kot svetovni voditeljici komunizma, da jo je ob kominformijski krizi zapustil. In še in še bi lahko imenovali taka pričevanja o nestalnosti Župančiča v javnih zadevah, ob bitnih vprašanjih slovenstva.

Menim, da iz teh nekaj vrstic dovolj jasno in glasno odseva Zupančič kot človek, ki je celo umetniškega genija v sebi izrabljaj v svoje breznačajno, oportunistično nihanje. Morda zdaj razumete, da sicer tako velik pesnik in kulturnik kot človek za zgled ravno ni bil nikomur, ki mu je naroda zares mar — pa je žal podobno, da je mnogim med nami zgled danes . . .

Za konec pa še moje mnenje na tole zadevo:

O Zupančičevem kipu, ki ga omenjate v pismu in naj

bi kmalu krasil zemljišče Primorskega kluba Jadran, sem tudi jaz Vaših misli. Neglede na gornja dejstva se mi zdi, da bi bil "Goriški slavček" Simon Gregorčič mnogo vrednejša izbira in svojim ožjim rojakom mnogo bolj po srcu. Vi boste vedeli, saj ste član, kdo je predlagal Zupančiča. Skoda, da tako hitro prikimamo brez premisleka. Morda pa bi bil le še čas, da večina odloči drugače?

P. BAZILIJ

Spomin na veliki petek

PRESLO je vse, a na svoj način, vendar je ostalo zaklenjeno v srcu, v posebni kamrici. Taborski grič s cerkvico, strmi Črepinjek in široki Gobovci, slepi Mežnarjev Tonček in begavnica z vencem zadnjih jabolk, ki sem jih dobil pri Štritohu.

Moj Bog, kakšna žalost je legla na Podbrezje, ko je slepi Tonček zavrtel ragljo na veliki petek. Kakor da njegove slepe oči gledajo čez ograjo cerkvenega stolpa preko vasi in jokajo, ker nič ne vidijo. Kako boleče in nerodno so se trkljali glasovi raglje čez polje in travnike!

S črnimi rutami žene, v zakmašni obleki močje, vse je koračilo v cerkev, nič glasni kakor navadno. Tiho se je pomikalo kakor k pogrebu, posedlo za hip v klopi, nato pa drug za drugim odšlo pred oltar, kjer je na črnem prtju ležala božja martra . . .

In so se sklanjali obrazi k trnjevi kroni, k

desni roki, k levi roki, k navzkriž pribitim nogam in nazadnje k rani na srcu, ki je rdeče sevala iz belega telesa. In od tam k grdim soldatom, ki so mrtvega Boga stražili, naslonjeni na sulice. V povoje zavrt je ležal tam prav ob času, ko je bila ozimina na polju že tako lepa in bi brez Njegove volje sploh ne odgnala.

Moj Bog, le kaj so ljudje mislili, da so Ga ubili!

Lučke za rdečimi in modrimi stekli utripajo, stopinje drsajo po cerkvi, oltar je tako gol, da ga je strah pogledati.

Podbrezje so potopljene v globoko žalost in tišina okrog hiš in bajt je taka, kakor da so vsi gospodarji v vojski.

Hvala Bogu, da je samo še en dan do Vstajenja!

KAREL MAUSER

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

Fr. Valerian Jenko O.F.M.
Fr. Lovrenc Anžel O.F.M.
St. Raphael's Slovene Mission
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(Vhod v duhovniško pisarno in stana za cerkvijo!)
Tel.: 637-7147

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
Telefon kot zgoraj.

VELIKONOČNI SPORED sem objavil že v februar-
ski številki MISLI, pa tudi velikonočna številka našega
"Rafaela" ga ima. Vseeno naj še enkrat tukaj prav na
kratko ponovim najvažnejše:

Na veliki četrtek, veliki petek in na veliko soboto so
opravila pri Sv. Rafaelu ob sedmih zvečer. Poleg tega
je na veliki petek glavno opravilo v Merrylandu ob
treh popoldne, v Leichhardtu pa opoldne. V Leich-
hardtu je tudi spovedovanje od enajste ure dalje. Blago-
slov jedil v Merrylandu je na veliko soboto ob dveh
in ob petih popoldne, drugod pa na velikonočno nedeljo
po službi božji.

Na velikonočno nedeljo so pri Sv. Rafaelu svete maše
ob osmih, ob pol desetih in ob enajstih dopoldne, v
Canberri ob 11.30, v Wollongongu ob petih popoldne,
v Brisbanu (Qld.) pa ob šestih zvečer. Na velikonočni
ponedeljek imamo v Merrylandu sveto mašo ob 9.30
dopoldne.

V BOZJEM GROBU bo izpostavljeno Najsvetejše
na veliki petek takoj po končanem opravilu do osme ure
zvečer, na veliko soboto pa cel dan do Vstajenja po
večerni vigilni maši.

"PIRHOVANJE" v Auburnu bo letos zopet na veliko-
nočni ponedeljek, 27. marca, od šeste ure zvečer dalje.
Igral nam bo ansambel Štefana Šerneka, "Srebrne stru-
ne". Na sporedu je srečolov z bogatimi in praktičnimi
nagradami, ki so sledeče: 1. porcelanasti servis za šest
oseb; 2. Stereo radio/AM, FM in kasetni aparat; 3.
čajni pribor (stainless steel); 4. elektronski računalnik.
Srečke boste prejeli po pošti. Vrnite jih lahko osebno,
ali pa po pošti v priloženi kuverti, ki ne potrebuje
znamke (poštnino plačamo mi). Če bo dobiček zadel

kateri rojakov izven Sydneya ali iz drugih držav, bomo
poskrbeli, da mu bo dobiček dostavljen na dom.

DVORANA je pri gradnji našega verskega središča
naš naslednji cilj. Ideja ni nekaj čisto novega. Že v
juniju 1976 smo v "Rafaelu" objavili namero, da bi
pri Sv. Rafaelu postavili tudi dvorano ter Ambrožičev
dom. Enako sem v lanskem božičnem "Rafaelu" ome-
nil, da se resno bavim z mislijo o gradnji dvorane.
Misel torej ni prišla kar čez noč, kot pravijo nekateri
z nekakšnim očitkom, da smo se ravno sedaj skoraj
kljubovalno spravili k tem načrtom. Da je žalostni
sydneyski razvoj naše načrte pospešil in pokazal nujnost
prav te usmeritve naših idej, pa ne bom tajil. Hvala
Bogu ima versko področje v Avstraliji tudi vse pravice
do neodvisnega narodnega in kulturnega delovanja,
kar pozdravlja velika večina naših tukajšnjih rojakov.
Upravičeno pričakuje, da jih vsaj versko središče ne bo
razočaralo. Po vsem tem sem prepričan, da mi ni treba
znova in posebej utemeljevati, kako nam je poleg cerkve
potrebna tudi dvorana, brez katere je naše delovanje
znatno okrnjeno. Da temu odpomoremo, bomo z božjo
in Vašo pomočjo začeli z gradnjo.

Naj tu omenim, da se zadnji mesec širijo med nami
neosnovane govornice, da nam bo dvorano zgradil "neki
dobrotnik", češ da imamo "z njim pogodbo" . . . Utva-
ra, ali bolje: laž, ki naj našim načrtom škoduje! Versko
in kulturno središče se ne bo vezalo v nobeno partner-
stvo, ki bi nam kakor koli vezalo samostojnost. Računa
na Vaše prostovoljne darove velikodušnosti, saj si
bomo tako kot cerkev tudi dvorano morali postaviti
za lastnimi naporji, delom in žrtvami. Najlepše in naj-
uspešnejše izseljenske ustanove so zrastle po vsem svetu
na ta način, pa bi se to ne obneslo pri nas?

Vsekakor bo doprinos pri letošnjem "Pirhovanju" in
Vaši darovi cerkvi za velikonočne praznike prva vsota
za ta naš novi projekt. Bodite velikodušni in rado-
darno priskočite na pomoč naši skupni zadevi!

V načrtu imamo, da bo novo poslopje vključevalo
tudi stanovanje za naše sestre in knjižnične prostore.
Dvorana sama pa bo imela premakljivo steno, ki bo
iz nje lahko naredila dva prostorna razreda za Slo-
škovo šolo ter pripravo na prvo obhajilo oz. birmo.
Razumljivo bo imela tudi oder in kuhinjo. Upam, da
Vam bomo več podrobnosti mogli sporočiti že v
prihodnji številki.

KRST naj omenim en sam: *Peter Grabner*, Fairfield.
Oče Albin, mati Sonja r. Burjak. Botrovala sta Miroslav
in Ivanka Zadel. — Wollongong, dne 12. februarja
1978.

V APRILU bo slovenska maša v **Wollongongu** na nedeljo 9. aprila ob petih popoldne, **Newcastle** pa ima slovensko mašo na nedeljo 30. aprila ob šestih zvečer v **Hamiltonu**. Slovenska maša v **Canberri** bo na nedeljo 16. aprila **ob šestih zvečer** v **Garranu**. Naj tu omenim, da bo odslej canberrska maša redno ob tej uri in ne dopoldne.

TUDI SMRT nam ni prizanesla. Dne 25. januarja letos je na svojem domu na Bulls Road, St. John's Park (Sydney) umrl rojak **FRANC COLJA**. Rojen je bil dne 2. decembra 1900 v Braniku (Rihenberg), Slovensko Primorje. V Avstralijo je došel že leta 1924 in se štiri leta kasneje poročil z Marijo Serovich. Po poklicu je bil krojač in kot tak dolga leta zaposlen pri sydneyanskem podjetju **W. Chorley**. Njegove sposobnosti so zelo cenili in priznali: prav njega so izbrali za krojača guvernerjem in drugim visokim osebnostim. Poleg žene zapušča dva sina, Samuela in Mihaela. Prvi živi z družino v okolici Wagga Wagga, mlajši pa je v St. John's Parku. Pogrebna maša je bila za pokojnika opravljena v farni cerkvi Mt. Druitt, kateri je sledila upeljevanje trupla. Pepel je bil položen v zemljo na pokopališču v Liverpoolu dne 28. februarja.

Dne 16. julija lansko leto je v Southportu, Qld., v nesreči preminul rojak **ŠTEFAN KUHAR**. Bil je star 37 let, doma iz Matjaševcev (fara Kuzma) v Prekmurju, kjer še žive njegovi starši. V Avstraliji je bival devetnajst let. Pokopan je bil 18. julija 77. na Lawn Cemetery v Southportu. Za pokojnikov pogreb je poskrbel rojak

Vabljeni ste na

● **PIRHOVANJE**

Velikonočni ponedeljek, 27. marca,
od šeste ure zvečer dalje,

v **Auburn Town Hall.**

Čisti dobiček bo za gradnjo
DVORANE!

g. Pušnik, ki mi je zdaj tudi posredoval gornje podatke.

Po sydneyanski družini sem zvedel tudi za smrt rojaka, ki je umrl okrog zadnjega božiča v Mount Gambierju, S.A. Pokojni **FRANC JEKLAR** je bil po rodu iz Gorenjske (menda fara Koprivnik v Bohinju), kjer ima še sorodnike. Bolehal je za akutno leukemijo. Posledica bolezni je bila krvavitev, ki je povzročila smrt: dne 27. decembra so ga našli mrtvega na njegovem stanovanju. Pokopan je bil v Mt. Gambierju.

Vseh treh rojakov se spomnimo v svojih molitvah. Naše sožalje žalujočim!

NAŠIM rojakom, pomočnikom in prijateljem lepe velikonočne čestitke! Naj nam vsem da vstali Zveličar novega upanja in poguma na življenjski poti ter naj nas združi v močno družino bratov in sestra istih misli in istih želja.

P. VALERIJAN

Danes, malodane trideset let po smrti, Oton Župančič, "ptič Samoživ", "daljnih carstev sin", "kondor, soncu brat", zavoljo nasprotja med zunanjo glasnostjo in oblikovno opojnostjo na eni strani ter notranjo hladnino mnogih svojih pesmi na drugi gotovo nima toliko ljubiteljev kot Prešeren ali Gregorčič ali Kosovel. Ostal pa bo Župančič klasik naše otroške in domovinske poezije — da lepote in bogastva njegove slovenščine niti ne poudarimo posebej. (VINKO BELIČIČ)

Najprej bi rad omenil, da celovskih mahorjevkh za naše leto 1978 še kar precej čaka, da jih naročniki odnesejo domov. Vsaj pri mahorjevkah kar lahko govorimo o naročnikah ali udih, saj so navadno več ali manj isti ljudje, ki so leto za letom knjige vzeli. Tudi letos so lepe in vredne denarja. Res se je cena dvignila že na devet dolarjev, kakor se je dvignilo prav vse od vžgalic do kruha. Knjigam, ki pridejo k nam iz Evrope, dviga ceno poleg novih cen papirja in tiskanja že sama poštnina, ki prav tako leze po vsem svetu samo navzgor in navzgor. Tudi pri nas v Avstraliji. Včasih smo poštnino kar vključili v ceno knjige ali knjig, tako je bila malenkostna. Danes to ni več mogoče. Še potrdilnic za plačano naročnino za MISLI ne pošiljam več, ker bi MISLI kar preveč dolarjev zmetale za znamke. Kdor priloži kak dar za Sklad, tako najde svoje ime v MISLIH in mu je to dokaz, da sem pošiljko v redu prejel.

Za te dodatke k naročnini v Sklad MISLI sem vsem iz srca hvaležen. Sama naročnina, tudi če bi jo dvignil, bi ne zalegla več. Obenem so mi darovi tudi v moralno pomoč: zgovoren dokaz so mi, da mnogi naš svobodni tisk MISLI znajo ceniti in jim ne bi bilo vseeno, če bi morale prenehati. Nekatera številnih pism, ki prihajajo na uredništvo, so prav ganljiva: kot urednika in upravnika me znova in znova prepričajo, da je vredno žrtvovati nočne ure življenju našega lista. Bog daj, da bi MISLI še dolgo obiskovale slovenske domove, ohranjemale in gradile v srcih vero ter narodno zavest, bile v naših zmedenih časih neustrašen glasnik resnice. Dokler bodo take, bodo v polni meri vršile svoje veliko poslanstvo. Vredne bodo Vaše darežljive podpore.

Tudi uredništvo in uprava MISLI Vam vsem poleg hvaležne zahvale izrekata najlepše želje k velikonočnim praznikom. Prazniki vstajenja imajo za nas vse tako globok pomen. Uče nas, da je vredno vse žrtvovati za naše lastno vstajenje, za vstajenje mlačnega krščanstva, za vstajenje za-

POTA BOŽJA

“In si jo je Cilka že izbrala?” je hlastnil Janko.
“Že, hvala Bogu! Sicer ste pa prejeli njeno pismo.”
“Je pismo njena zadnja beseda?”

“Tako je, to je bila njena zadnja beseda. Zato sama noče razgovora in je mene naprosila, naj se pogovorim z vami. Ako imate Cilko res radi, potem vas prosim, obljubite mi, da ji boste storili uslugo.”

“Bom — tu je moja roka!”

“Prosim vas, ne hodite več okoli naše hiše, ne podnevi in še manj ponoči! Obljubite?”

Janko je za trenutek molčal in se zastrmel predse.

“Kaj je torej res vse izgubljeno?” Z obema rokama si je pokrnil obraz in se naslonil na mizo.

“Ne jemljite si tega preveč k srcu. Pozabite našo Cilko, kar tudi ona iz srca želi, pa bo zopet vse dobro. Bodite mož! Čas zaceli vse rane . . .”

Janko se je krčevito tresel. Drhtel je po vsem telesu in globoko dihal, iz notranjosti pa so mu prihajali grgrajoči vzdihji. Dolgo se ni mogel umiriti.

Končno je dvignil glavo in vstal. V obraz je bil blede, njegov pogled je bil steklen, lasje so mu razmršeni viseli preko čela in mu silili v oči.

“Tu je moja roka,” je stegnil desnico proti Cvelbarju, “Ne bom vam več nadležen. Oprostite, da sem vam vsem in Cilki prizadejal toliko bridkosti! Zbogom!”

Pograbil je plašč in violino ter kakor brez uma planil iz hiše. Vzela ga je noč.

Oče Cvelbar je gledal za njim in poglasno zamrmral: “Ubo-gi človek! . . .”

KDOR HOČE ZA MENOJ . . .

CILKA je kmalu prejela odgovor na svojo prošnjo: sprejeta je bila kot kandidatka v kongregacijo šolskih sester. Pripravljal se je začela na odhod. Še prej pa je doživela dvoje, ki je vredno omembe na teh straneh.

Neko popoldne se je ustavil na cesti pred Cvelbarjevo hišo osebni avtomobil. Dva gospoda sta stopila iz njega. Trenutek kasneje sta že stala pred Cilko, očetom in materjo.

Nenadni prišlec je bil ravnatelj ljubljanske opere s spremljevalcem, menda glavnim dirigentom gledališča. Le kdo bi se kaj takega nadejal? Še bolj je vse presenetil vzrok njunega ob-

iška. Ravnatelj je po pozdravu in bontonskem predstavljanju takole začel:

“Zaradi osebnih vzrokov je pred nekaj dnevi zapustila opero njena primadona, madam Zlata Krstulovič-Ahačič. Angažirala jo je opera v Pragi. S tem je postalo izpraznjeno mesto glavne sopranistke našega glasbenega svetišča. Spoštovana gospodična, vodstvo opere se je odločilo, da vam kot prvi ponudi to mesto — in sicer s takojšnjim nastopom.”

Cvelbarjevi niso mogli skriti presenečenja nad laskavo ponudbo, ki je bila obenem za Cilko visoka odlika. Materi se je znova zavrtelo v glavi, Cilkin obraz pa je ostal miren in nespremenjen.

“Ako kdo hoče priti za menoj, naj vzame svoj križ in hodi za menoj . . .” ji je ta trenutek šlo skozi dušo. Te Kristusove besede je sprejela za svoje geslo, omahovanja ne sme več poznati. Niti za sekundo se dekle ni zmedlo, gladina njene duše ni zavalovala v viharju.

V izbranih besedah, kakor je bila nagovorjena, je Cilka tudi odgovorila: “Spoštovana gospoda! Priznati moram, da me z vašim povabilom doletela čast, katere nisem nikoli pričakovala. Čutim dolžnost, da se po vama iskreno zahvalim vodstvu naše opere za visoko priznanje. Za umetnika-pevca ni večje časti kot je ta, da je sprejet v dom pevske umetnosti, ki je last vsega naroda. Tako postane tudi on narodova lastnina. Toda, spoštovana gospoda, sprejmita tudi vidva moje besede tako iskreno, kakor sem jaz sprejela vajine. Oprostita in ne zamerita, kajti vajine laskave ponudbe ne morem sprejeti . . .”

Obiskovalcema je zmanjkalo sape in obraza sta se jima podaljšala v vidnem razočaranju. Kaj takega nista pričakovala. Računala sta, da bo Cilka z obema rokama pograbila ponujeno priliko. Niti najmanj nista računala, da bi dekle njuno ponudbo odklonilo.

“Toda, gospodična, vi se vendar šalite! Dovolite, da vam vsaj povem, kakšne bonitete izvirajo iz tega angažmaja za vas . . .” je skoraj jecljal ravnatelj.

“Nikar ne mislite, spoštovani gospod ravnatelj, da sem toliko neiskrena in bi se ponudbe branila iz kake pretirane vljudnosti. Še manj pa zato, da bi hotela iztisniti iz nastavitve zase čim večji dobiček. Taki Cvelbarjevi nismo. Zato prosim, da sprejmeta mojo zavrnitev kot resno in dokončno. Niti ne želim vedeti, kaj vse sta mi gospoda pripravila v pogodbo, če ponudbo sprejemem, saj se zanesem na vajino besedo.”

Gospoda sta se spogledala, pa tudi oče Cvelbar in mati. Vsak si je mislil svoje.

“Gospodična,” je po premolku dejal ravnatelj, “ako bi se premislila — tu je moja vizitka. Z njo morete vsak čas stopiti v mojo pisarno.”

Ko sta odhajala gosta proti avtomobilu, je ravnatelj dejal spremljevalcu: “Žal mi je, zelo žal. Z njo smo veliko izgubili . . .”

Drugo Cilkinu doživetje pred odhodom v samostan pa je bilo bolj lokalnega značaja.

Tisto kasno popoldne, ko je primadona Zlata Krstulovič-Ahačič iskala Cvelbarjeve in prišla z jezo nad Cilko, je spraševala po njih v trgovini. Imela je srečo: v prodajalni je bila ravno Jamarjeva Francka, ki kar precej dnevnega časa previsa pri prijateljici prodajalki. Takoj se je ponudila, da ji pokaže Cvelbarjevo hišo. V svoji predrznosti in radovednosti je izvila iz nje,

bredlega človeštva, za vstajenje našega naroda . . . Pri vsem tem ne smemo misliti le nase: čim bolj mislimo na druge, tem bliže smo lastnemu vstajenju.

Naj nas vse velikonočni prazniki združijo v eno veliko družino božjega ljudstva! To želi iz srca —

urednik in upravnik

KRISTUS PO VSTAJENJU

Črte tvojega obraza
so v poveličanju
komaj še vidne.

Ne prepoznavajo Te:
zdaj si jim vrtnar,
zdaj prikazen,
zdaj tujec na cesti v Emavs,
zdaj tih neznanec,
ki v blaženem svitu
gleda z obale
na trudne kretnje
ribičev.

Tvoje telo je tvar,
ki se razpušča
v svetlobo duha.
Vstopaš skozi zaprta vrata,
se v hipu izmikaš očesu
in nosiš sebe v daljave,
kakor se nosi misel,
ki je ne veže
nobena zamolkla
teža zemlje.

Novo bivanje
hodi skoz staro.
Staro strmi
kot od vekov temen
živomoder vrt koral
na morskem dnu,
ko ga presije
bela luč
prvega
potapljača.

VLADIMIR TRUHLAR

**BERNARDOVEMU
TISKOVNEMU SKLADU:**

\$30.— Karel Kodrič z družino, namesto cvetja na grob Emilija Frandoliča; \$16.— Jože Gjerek; \$12.— Anton Brne, Eva Wajon; \$10.— Stanko Pevc, Jože Potočnik; \$8.— Danilo Marinič; \$6.— Jože Podboj, Maks Krajnik, Ivan Kobal, Jože Brožič, Ludmila Domanski, Franc Juha, Alojz Poklar, Jože Koščak, Štefka Markuža, Alojz Markič, Matija Cimerman, Anton Kosi, Marija Slokar, Jože Barbiš, Jože Dekleva, Franc Mautner, Slavko Drezga, Jože Krušec, Ivan Majcen, Anton Novak, Anton Žitnik, Jože Sok, Ivan Stanjko, Dušan Rudolf, Alojz Butinar, Ida Zorich; \$5.— Stanko Šubic, Ivan Horvat, Frančiška Klun, Frančiška Sabadin, Sylvia Goetzl; \$4.— Alojz Rezelj, Francka Anžin, Alojz Žagar, Marija Bizjak, Karolina Čargo; \$3.— Frank Furlan, Anna Renner, Herman Muster, Anton Brumen; \$2.— Lidija Čušin, Ivanka Slavec, Rude Iskra, Anton Ferfila, Leopold Müller, Štefan Kovač, Martin Pirc, Stanislav Ludvik, Marica Temišanovič, Ana Kustec, Ivan Figar, Josip Varglien, Franc Bračko, Anton Vouk, Marija Božič, Paul Rob, Vinko Tomažin, Avgust Breznik, Vlado Hartman, Ivanka Kariž, Franc Matuš, Franc Horvat, Vlado Trampuž, Adam Klančič; \$1.— Bruno Bolko, Mirko Koder, Štefka Tomšič, Pavel Trček, Karl Zupančič, Avgust Urek, A. Luksetič, Ivan Vuk, Angela Sušec, Alojz Gombač, Marija Štavar, Jože Čeglar, Branka Iskra, Antonija Kozole, Amalija Mohar, Stanislav Schafer, Jože Jakob, Drago Pinterič, Franc Mirnik, Karla Tvrđy, Tereza Ilijaš, Rafael Lavtar, Joža Lipovž, Zofija Brkovec, Ivan Sušan, Anton Mlinarič, Franc

kdo da je in kaj je namen njenega obiska. Dama se je sicer najprej nezaupno otepala njene radovednosti, končno pa je v jezi na Cilko le vse izdala. Tako je bila Jamarjeva Francka za trud dobro plačana. Bila je še toliko nesramna, da je šla k oknu prisluškovat, kaj sta imeli v hiši dama in Cvelbarjeva. Ko sta prihajala Cvelbar in gospod Janez, se je zadnji hip skrila med rože.

Ko je zdaj Cvelbarjeva mati nakupovala v prodajalni konsumnega društva, je Jamarjeva Francka hitro izkoristila priliko, ki si jo je srčno želela. Prav od takrat, ko se ji je Cvelbarjeva pohvalila, da ima Cilka dobrega ženina . . .

Francka jo je pocukala za rokav in hinavsko vprašala: "Mati, ali za ohcet nabirate? Kdaj bodo pa oklici? — Kaj pa Ahačičeva žena, se še kaj oglasi? . . ."

Cvelbarjevo so njene opazke pogrele, da je zopet izgubila glavo. V kotu prodajalne je pograbila metlo in začela z vso ihto udrihati po Francki. Gledalcev je bilo kmalu več kot pa pri prvem "dvoboju" v Cvelbarjevi hiši.

Ko je oče Cvelbar zvedel o vsem tem, je mirno a skoraj škodoželjno povedal ženi: "Kar si skuhala, to si morala pojediti! . . ."

Cilki pa je ob tem le grenkoba napolnila srce. Po nedolžnem bo zopet, prav za odhod, v zobeh celi vasi . . . No, nič ne de, samo da je njena pot ravna! "Kdor hoče priti v življenje, naj vzame svoj križ in ga nosi za menoj! . . ." je vdano ponavljala, kadar koli se je spomnila tega dogodka.

ČETRTO POGLAVJE

SAM IN BOLAN

NOVO leto. Ljubljana je bila tokrat res bela: poleg snežne odeje je bila odeta še v ivje in povita v meglo.

Na kolodvoru so se gnetli potniki in stopali v vlak, ki je že pihal ob peronu. Smučarji, izletniki in navadni potniki so se drenjali najprej pred okencem, da so si provočasno nabavili vozovnico, nato pri vhodu na peron in končno še pred vlakom. Tisti, ki so bili že na svojih mestih, so pa nestrpnost čakali in gledali na kolodvorsko uro.

Med tem vrvežem sta bila tudi naša znanca Janko Ahačič in njegov prijatelj Vladimir Strniša. Pravkar ju je taksi pripeljal na kolodvor. Strniša je nosil dva precej velika in težka kovčka. Pripravil je denar in se v vrsti pomikal proti okencu.

"Dva vozna listka, drugi razred, Križe na Gorenjskem," je dejal skoraj v eni sapi.

Blagajničarka mu je za denar vrnila vozna listka in nekaj drobiža.

Strniša je zopet zagrabil kovčke.

"Pojdiva", je namignil Ahačiču, ki mu je kot senca sledil proti peronu. Janko je bil zavrt v dolgo sivo suknjo, okoli vratu je imel volnen šal, na glavi že nekoliko ponošen klobuk. Eno roko je držal v žepu, z drugo pa si je tiščal šal preko ust in nosu. Od časa do časa je votlo zakašljajal. Obraz mu je bil bled in shujšan, njegove oči so gledale mrtve in brezizrazne iz temnih

kolobarjev. Korak je imel počasen in drsajoč, kot bi moral nositi s seboj že težo sedmih križev...

Trpljenje in obup zadnji treh let sta pevca popolnoma uničila. Komaj kaj življenja je bilo v njem.

Tisti dan, ko je zadnjikrat pel pred Cilkinim oknom, se je v njegovo dušo naselil obup. Zavest, da Cilke ne bo nikoli dosegel, ga je navdala z grenkobo. Prepričan je bil, da zanj življenje nima nobenega pomena več. Počutil se je kakor ptica z zlomljeno perutjo.

Prav to njegovo trpljenje pa je bilo vzrok, da je v tem času dosegel višek svoje pevske ustvarjalnosti. Pel je kot nikoli poprej. V petje je vložil vse svoje srce, z njim je izražal svojo notranjo bolečino. Zlasti ljubezenski samospevi in dvospevi so bili eno samo hrepenenje po ljubezni. Sleherni spev je bil posvečen Cilki: njo je v duhu gledal v vsaki pevki, s katero je nastopal. Tako je samo med nastopi pozabljal na svojo nesrečno ljubezen. Ljubljana se je dobesečno tepla za vstopnice, kadar je on nastopal. Toda ves ta uspeh ni zanj pomenil ničesar. Bil je kakor oslepel slavček, ki izraža svojo bol v čudovitih melodijah.

Če so bili pevski nastopi za Janka neko izživljanje v pozabljenju, je bil ves njegov prosti čas zanj pravi pekel. Žena je odšla v Prago — nobenega reda ni imel več v hrani, v počitku, v obleki. V vinu je hotel pozabiti na svojo bol — ves prosti čas je presedel v Operni kleti in drugih znanih ljubljanskih gostilnah. Zanimarjen na duši in na telesu je taval okrog kot sama utelešena nesreča. Njegovi prijatelji so se zaman trudili, saj so videli, da bo vsemu temu nujno sledil konec njegovih opernih uspehov. Res je vedno bolj zanemarjal učenje vlog in pevske vaje, saj pijan ni mogel študirati. Njegova slava je nenavadno hitro zbledela in znašel se je — zavržen od vseh.

(Dalje prihodnjič)

Hartman, Georgia Pavrič, Milan Lotrič.

NAŠIM MISIJONARJEM,
TOGO, AFRIKA:

\$22.— Alojz Žagar in druž.; \$20.— Družina Slavko Jernejčič, Melbourne (namesto velikonočnih voščil prijateljem in znancem), A. Jager, N.N., Jože Krušec; \$12.— Karolina Čargo; \$5.— Družina S. Drezga (za lačne), Marija Posavac (za gobave); \$4.— Marija Iskra; \$3.— Druž. Herman Muser (za lačne); \$1.80 Marija Copot.

Vsem dobrotnikom Bog povrni!

* * *

— Človek je večkrat skrit v svojem jeziku.

— Človek nima večjega sovražnika, nego je slaba družba: mori mu duha in dobro ime in seka mu rane, ki se nikoli ne zacelijo.

— Sam sebi ne odpusti ničesar, drugim odpusti vse!

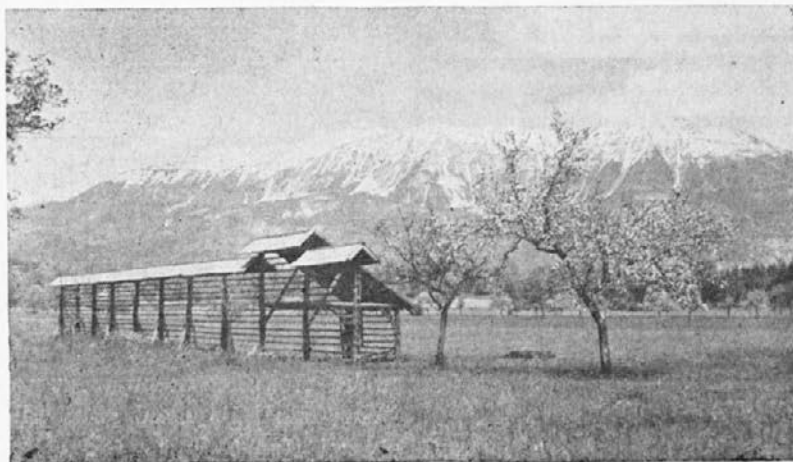
— Če ne moreš imeti najboljšega, se tolaži s tem, da nimaš najslabšega!

— Dober zgled ni le ena od možnosti, da vplivamo na druge ljudi: to je tudi edina možnost.

— Prijaznost je jezik, ki ga lahko slišijo tudi gluhi in berejo slepi.

— Ljubezen je sadje, ki zori v vsakem letnem času, in vsakdo ga lahko natrga, kolikor hoče.

* * *

Pomlad
prihaja . . .

Z VSEM VETROV

500-LETNICE rojstva velikega državnika, svetnika-mučenca **Thomasa Mora**, so se v letošnjem februarju spominjali angleški katoličani. More je bil državni kancler pod Henrikom VIII in v juniju 1535 obglavljen, ker se ni hotel odreči zvestobi katoliški Cerkvi in postati anglikanec.

Ekumenska prizadevanja so prav za to petstoletnico napravila nov korak: 1. februarja je katoliški kardinal prvič v zgodovini spregovoril na najvišji anglikanski skupščini — generalni sinodi anglikanske cerkve. Westminsterški nadškof, kardinal George Basil Hume, je zbrane zastopnike anglikanske Cerkve pozdravil in spodbujal k nadaljnjemu zблиževanju. Podprl je, kar je ob sklepu molitvene osmine, 25. januarja, v westminsterški stolnici katoličanom spregovoril poglavar anglikancev, primas Donald Coggan: njegova vzpodbuda k molitvi za edinstvo je izražala iskreno željo, naj že vendar preneha "pohujšanje krščanske needinosti".

Tako hitro zna človek razbiti in razdeliti, pa kako

težko je popravljati prizadeto škodo in združevati. Rane se celijo počasi ter puščajo brazgotine . . .

ŽE SVETI PAVEL je zapisal, da se ljudje odvrtačo od resnice, radi pa poslušajo bajke za čehljanje ušes. Res je: tudi danes je vere kar vedno manj, vedno več pa praznoverja, kateremu zapadajo odpadniki. Še dalje gredo nekateri: danes cvete satanizem, ki je pravo češčenje in predanost satanu, bogokletna služba "črne satanske maše" in norčevanje iz vsega božjega. Nedavno je prišel v Avstralijo bivši satanistični veliki duhovnik Mike Warnke, vietnamski veteran in spreobrnjenec h krščanstvu. Že enajst let ima predavanja o tem, kako je našel pot k resnici. Obenem poudarja nevarnost satanizma, ki ga je na svetu vedno več. Spravlja ga v zvezo z uživanjem mamil ter opozarja zlasti mlade, naj ne nasedajo radovednosti, naivno misleč, da je vse to le šala in igra. Težko se je rešiti iz satanove mreže.

Zdi se, da danes satanu ni treba na zunaj kazati, če je nekoga obsedel. S tem pa ni rečeno, da obsedenosti ni več. Danes je satanov posel lažji kot kdajkoli prej in si na tisoč načinov pridobiva zvestih podanikov. Posluhuje pa se tudi koristnih budal, ki morda niti ne verujejo vanj, pa mu delajo velike usluge . . .

TRAMPOLIN je po mnenju ameriških zdravnikov danes najbolj nevarno telovadno orodje. Vsakdo se spravi nanj, odrasli in otroci, pa so že primeri, ko si je celo izvežban telovadec na trampolinu zlomil vrat. Dr. George Rapp je govoril o tem slušateljem Ameriške akademije ortopedskih zdravnikov ter jim predstavil kar 34 slučajev zlomov vratu ter tri smrtne slučaje — na nedolžni telovadni igrači, ki ji pravimo trampolin.

SNEŽENJE namesto pepeljenja so imeli letos ameriški katoličani po vzhodu ZDA. Nekatere škofije so morale prenesti pepelnice obrede na pozneje in tudi ukiniti postno postavo. Številne katoliške šole so spremenili v zatočišča za brezdomce, ki so morali zapustiti svoje domove ali pa so obtičali na zasneženih cestah. V samem Bostonu se je v cerkev Lurške Matere božje zateklo okrog štiristo ljudi, ki jih je zajel snežen val. Katoliške dobrotelne ustanove so bile posebej omenjene zaradi svoje hitre pomoči ljudem, odrezanih od zvez s središči. — Tudi vse to je svoje vrste post, če ga človek pravilno vzame.

NEDAVNO smo brali, da se je maršal Tito tako nekako izrazil: Če pride do vojske med Ameriko in Sovjeti, mi komunisti že vemo, kje je naša stran . . . Danes pa ti kot prvi komunistični veljak, ki je obiskal

Potujete v Rim? — Dobrodošli!

HOTEL BLED

Via S. Croce in Gerusalemme, 40

00185 ROMA (ITALY) Tel. (06)777102

II. Kat. — Sobe s kopalnico, radioaparatom, klimatsko kontrolo. Centralna lega. Prostor za parkiranje. Restavracija. Slovensko osebje.

MELBOURNSKI SLOVENC!

Kadar potrebujete **TAXI TRUCK** za selitev in podobno, se boste z **MAKSOM HARTMANOM** po domače pomenili za čas prevoza, delo pa bo opravljeno dobro in po konkurenčni ceni.

Kličite čez dan: 311 6366

RAPID TRANSPORT SERVICES PTY. LTD.

(vprašajte za Maksa Hartmana!)

Ob večernih urah

kličite Maksovo številko doma: 850 4090

Carterja po prevzemu predsedniške službe, v Washingtonu oznanja in priporoča Amerikancem, naj se do potankosti drže detente. K temu res ni kaj dodati. Le čestitamo lahko svobodnemu svetu, Jimmy pa zasluži ob tej šoli častni doktorat . . .

SONČNA ENERGIJA je vedno večkrat omenjena in vedno več mednarodnih razgovorov je o njej. Zadnji je bil pred nekaj dnevi v indijski prestolici New Delhi. Med številnimi zastopniki je bil tudi zastopnik apostolskega sedeža, saj skrb za prihodnje energije človeštva odmeva tudi v Cerkvi. Cerkev se zaveda, da je vsaka iznajdba človeštvu lahko v korist ali pa v škodo. V naravi so skrita ogromna bogastva, ki pa jih mora človek izkoristiti po pameti. Treba je tudi gojiti zavest, da so vse dobrine zemlje dane za vse ljudi in si jih ne sme nihče prilasčati, da bi s tem zaslužnil ali onesposobil druge. Zato se apostolski sedež zavzema za nadaljne mednarodno sodelovanje tudi v smeri izrabljanja sončne ener-

gije, ki bo v kratki dobi — kakor vse kaže — zelo važna za svet.

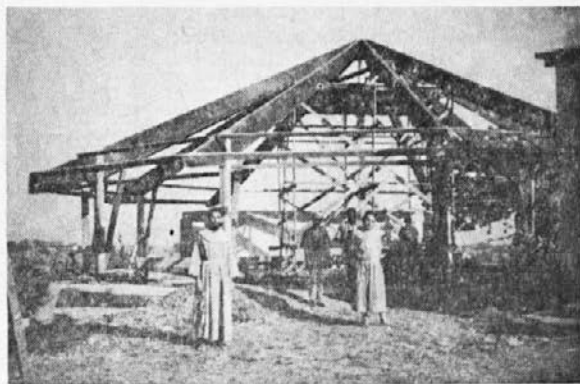
KDOR JE POTOVAL kot turist v Rusijo, ve povedati, da tam ni dovoljeno svobodno potovati kamor se ti ljubi. Obiskati smeš kraje, ki so na seznamu za tujce, in ta seznam — tako pravijo — ni preveč dolg. Po desetih letih so mu zdaj zopet dodali dvajset imen krajev, kar naj bi bil za ruske razmere velik napredek. Toda novinarji dodajajo, da je istočasno bila objavljena tudi prepoved tujcem potovati na več področij ob kitajski meji ter na judovsko področje na sovjetskem Daljnem vzhodu. Nekaj dodano, nekaj odvzeto, pa smo tam kot prej . . . Ne boš kaše pihal z ruskim medvedom!

LANI si je vatikanske muzeje ogledalo poldrugi milijon obiskovalcev, povprečno okoli pet tisoč ljudi dnevno. Tri tisoč je bilo samo šolskih skupin iz 31 različnih dežel, šolarjev pa preko sto tisoč. Največ obiskovalcev je bilo v maju, juniju in oktobru.

Dve sliki iz Afrike

Misijonar p. Evgen nam jih je poslal iz Toga in jim dodal iskrena velikonočna voščila njega in p. Hugona. K prvi sliki je pripisal: "Naša cerkev v Kanté sicer raste, a ne brez težav. Pokora so obrtniki, ki so zelo malomarni. Treba jim je biti vedno za petami. Le tako bomo preprečili, da sem nam stavba ne podre, predno bo dograjena . . ." Druga slika ima pripis: "Sestre za našo bodočo otroško bolnišnico so končno med nami. Zankrat njih stanovanje služi tudi za ambulanto in bolnišnico — gradnja bolnišnice pa še čaka . . ."

Naj dodamo še nekaj vrstic iz Evgenovega pisma: ". . . Po povratku iz domovine se počasi spet vživljam v staro okolje. Sem nekaj dni marodiral — poškodba pri padcu v vodnjaku gre svojo pot — pa zdaj je že bolje. Tudi p. Hugona se je spet prišla malarija, vendar upajmo, da bo nekaj injekcij dovolj za vrnitev nasmeha na njegov obraz.

Ko sem se vračal v misijon, sem se bal, da bo največji problem delo pri gradnji cerkve. Z zaskrbljenih obrazov domačinov in misijonarjev sem kaj hitro spoznal, da bo glavne skrbi povzročala slaba letina. Mil (sirek) je šel v klasje, toda brez zrnja, ker je bilo preveč suho. Upajmo, da bo mednarodna pomoč dovolj hitra, sicer nam bo trda predla. Kljub temu ne obupavamo, saj imamo Jezusovo zagotovilo, da nebeški Oče hrani celo vrabčke na strehi — pa ne bi znal navdihniti plemenitih src, ki nam bodo priskočila na pomoč?

Pri sveti daritvi se spominjam vseh misijonskih prijateljev in dobrotnikov."

Velikonočni prazniki so za nas lepa prilika za darežljivost do črnih bratov. Ne pustimo besed p. Evgena izzveneti v prazno!

Dragi Striček!

Ker mi mama pomaga prebirati pisma drugih v Kotičku, sem se ojunčila in bom še jaz nekaj napisala. Seveda tudi meni pomaga mama, sicer bi se mi preveč smejal. Jaz bi napisala tako kakor doma govorimo. Pa me včasih mama popravi: "Tako ne smeš povedati, to ni slovensko!" Vedno sem slišala in rekla "borša", zdaj pa zvem, da je po slovensko "torba". In še veliko drugih takih besed je, ki mi delajo težave. Zato pa mi je mama naročila Učbenik za učenje slovenskega jezika, ki ga uporabljajo v šolah. Težko čakam, da pride. Rada bi hodila k pouku, pa smo predaleč od glavnega mesta.

Lepo pozdravljam Tebe in vse, ki berejo Kotiček! — Miriam Pavlica, 13 let, Hay, N.S.W.

Dragi Kotičkarji! Vsi prejmite moje pozdrave, posebno pa Striček. Moram povedati, da sem tudi jaz naredil tako kakor John Judnich, ki je pismo s sliko

KRIST JE VSTAL

LASTOVICA VRH GRMIČKA:
KRIST JE VSTAL!
IN VODICA SRED GOZDIČKA:
KRIST JE VSTAL!

BELI CVET V ZELENIM TRATI:
KRIST JE VSTAL!
IN Z NEBA VSI ŽARKI ZLATI:
KRIST JE VSTAL!

LASTOVICA VRH GRMIČKA
IN VODICA SRED GOZDIČKA,
BELI CVET V ZELENIM TRATI
IN Z NEBA VSI ŽARKI ZLATI
SO ZBUDILI SRCE MOJE.
MOJE DROBNO SRCE POJE:
KRIST JE VSTAL!

DANILO GORINŠEK

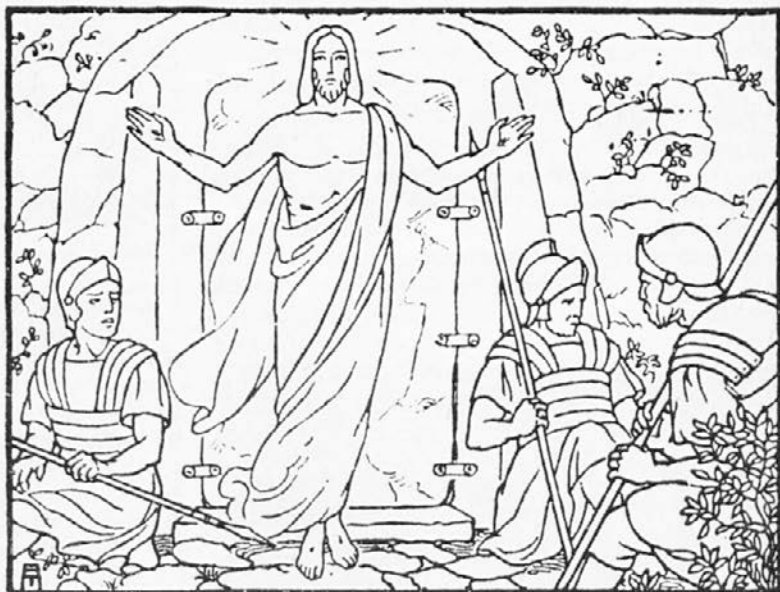
pozabil oddati. Če bo še kdaj kakšno tako nagradno slikanje, bom bolj priden. — Joseph Sheme, 11 let, Kalgoorlie, W.A.

Zdaj bomo pa videli, koliko drži Tvoja in Johnijeva beseda. Prav v tej številki je zopet nagradna slikanica — tokrat velikonočna. Potrudita se! — Striček.

DRAGI OTROCI!

Za božič sem vam napravil toliko veselja z nagradnim natečajem barvanja božične slike, da bi res ne mogel mimo velikonočne številke brez podobne prilike za Kotičkarje. Tu imamo novo sliko, ki seveda ni božična: vtalega Zveličarja prikazuje in vse lepša bi bila v barvah. Vneti umetnik-slikarji, na plan! Poskusite srečo in pošljite pobarvano sliko Stričku najkasneje do četrtega aprila. Najlepša slika bo nagrajena, če bo pošiljak veliko, bom pa zopet izbral kar tri najlepše.

Upam, da boste vsi preživeli lepe velikonočne praznike ter mi boste tudi o tem kaj pisali. Vprašajte mamico ali ata, kakšne spomine imata onadva na praznike svoje mladosti! Toliko lepega bi vam lahko povedala: o butaricah, o raglji in

blagoslovljenem ognju, o procesiji in trkanju pirhov ter še marsikaj v zvezi z veliko nočjo. Vsekakor: tudi vam vsem že-

lim blagoslovljene praznike, ne pozabite pa mi poslati pobarvane slike Vstajenja.

STRIČEK.

KRIŽEM

AVSTRALSKA SLOVENIJE

PASCOE VALE, Vic. — Tudi letos so celovške Mohorjeve knjige lepe in nas niso razočarale. Kdor jih še nima, jih gotovo lahko še nabavi v verskih središčih. Povest Karla Mauserja boste vsi radi čitali. Lev Detela nam kaj zanimivo predstavi povojne koroške pisatelje. Sveto pismo bo zanimalo stare na svoj način, mlade pa tudi na svoj, saj odgovarja na toliko življenjskih vprašanj. Ta zadnji zvezek z ostalimi zadnjih treh let je skupaj čudovita celota, ki je vsaki knjižni omari več kot samo v okras. Tudi Koledar je tako pester. Mnogo koristnega ima za otroke. Članek "Pet težkih grehov" bi morali prečitati vsi vozniki, na strani 93 pa si lahko ohladijo srca vsi pari, ki želijo razporoko. Tudi Vinko Zaletel, ki se ga še vsi spominjamo, nam lepo opisuje zgodbo iz preteklih let.

Bog naj živi vse pisatelje, ki skrbje za nas, saj bi nam bilo brez branja dolgčas. Tako pa nas vsako leto ravno za počitnice obiščejo celovške mohorjevke. Zlasti gozdu Vinku želim zdravja in moči, da bi se ojunčil in končno spravil k pisanju knjige svojih spominov na avstralski obisk. Kaj takega bi pa še bolj z zanimanjem brali mi po Avstraliji, kajne?

Prisrčen pozdrav vsem! — **Marcela Bole.**

ADELAIDE, S.A. — Ker naš pater nima časa, bom spet jaz napisal par besed za MISLI. Predvsem bi se rad zahvalil vsem rojakom, ki so priskočili na pomoč: našo cerkveno smo znotraj prepletkali, da je zdaj res prav čedna in prijazna. Nekaj pridnih parov rok, pa je spet eno delo za skupnost izvršeno. Bog naj vsem pomogne!

Tudi za misijonarja p. Miha Drevenška se je zopet nekaj nabralo. Lani v septembru sem mu poslal 200 dolarjev, zdaj pa imam spet nabranih 175 dolarjev, katere bom poslal ta teden. Tu prilagam nekaj imen darovalcev: \$40.— A. Poklar; \$20.— S. Šubic, F. Kmetič; \$15.— dve neimenovani gospe; \$10.— Gr. Pirc, Pavla Pirc; \$5.— I. Kovačič in g. Ana Kustec (Qld.). Vsem iskren Bog plačaj! Nabirka bo še naprej odprta in kdor koli želi kaj darovati za misijonarja, bomo s hvaležnostjo sprejeli.

Tu je nekaj stavkov iz misijonarjevega pisma: "... Najlepša hvala za Vašo dobroto in dragi Bog naj Vam povrne Vašo zavzetost za pomoč ubogim. Rad se Vas vseh spominjam v molitvah, prosim pa tudi Vas, da se spomnite mene — vsi smo potrebni božje pomoči.

Počasi se vživljam v to delo na mestni župniji. Ko se bom ravno privadil, bo pa treba menda zopet kam

Slika je iz lanske cvetne nedelje v Adelaidi: Slevčeva dva sta prinesla vsak svojo butarico. Bo tudi letos kaj butaric po naših verskih središčih?

v šumo med preproste ljudi. Za enkrat še ne vem, kam me bodo poslali, ko se vrne župnik.

K pouku hodi kakšnih petdeset kandidatov za krst. Bog jim daj vztrajnosti in pa dobro voljo, da bi vse, kar bodo slišali, spremenili tudi v praktično življenje katoličana!

Vse skupaj lepo pozdravljam iz zares sončne Zambije ter se Vam še enkrat zahvaljujem za vso dobroto v imenu vseh, ki jo bodo deležni. — Vaš prijatelj p. Miha."

Tako naj tudi jaz končam z iskrenimi pozdravi vsem bralcem MISLI — **Alojz Poklar.**

Februar 1978

Po daljši bolezni je za vselej zaspal v Bogu

EMILIO FRANDOLIČ
iz Heidelberga, Vic.

Njegove zemске ostanke smo vrnili zemlji na slovenskem delu keilorskega pokopališča. Žalujemo:

Hčerka Savina, poročena Venier, s soprogom Mariom in sinovoma, ter daljni sorodniki v stari domovini.

Melbournskim Slovincem
se priporoča kamnoseško podjetje

VIZZINI MEMORIALS

Verga Bros. Pty. Ltd.

9 TRAVALLA AVE., THOMASTOWN, VIC.

Telefon: 359 5509

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.
Garancija za vsako delo!

TISKARNA

POLYPRINT

PTY. LTD.

7a RAILWAY PLACE, RICHMOND, VIC. 3121

TEL. 429 3188

se priporoča melbournskim Slovincem in slovenskim
podjetjem za razna večja ali manjša tiskarska dela

WOOMBYE, QLD. — V lanski okt.-nov. številki MISLI sem na strani 323 čital reportažo o razstavi slovenskih umetnikov v Elthamu. Ker je bil "Kozolec v snegu" vseh piscu članka, gospodu (ali pa je morda gospa ali gospodična?) K.C., si mu drznem preko uredništva pokloniti svoj akvarel "Slovenska domačija", kot Slovenec Slovincu, za iskrico spomina na naš lep rodni kraj.

Če bi oseba dar odklonila, potem pa prosim p. urednika, da z akvarelom razpolaga po lastni želji. Dodatna akvarela ("Božični večer na Brezjah" in pa "Mokrica") sta namenjena v dar dobrim "Kotičkarjem" ali pa kakemu vrednem učencu v razredu slovenskega pouka.

MELBOURNSKI SLOVENCİ !

V slučaju prometne nesreče se posvetujte z
LAWSON MOTOR BODY REPAIRS
za kvalitetna popravila Vašega avtomobila.

Delamo tudi za R.A.C.V in druge zavarovalnice.

Vprašajte za rojaka Darka Butinar ali Maria Deltoso!

15 Lawson Crescent, Thomastown, Vic. 3074 — Tel.: 460 4102

Upam, da moje darilo ne bo nikogar užalilo. Malo vročine smo imeli tukaj na Sunshine Coast, pa sem se ohladil ob "slovenskem snegu", pa četudi le na kosu papirja in s čopičem v roki . . . — Prirčen pozdrav!
Robert C. Mejač, arhitekt.

Uredništvo se zahvaljuje in bo posredovalo krasne akvarele po Vaši želji. Še kaj se spomnite na nas! — Urednik.

MELBOURNE, Vic. — Lani sem poročala o smrti Bežgovškove mame, ki je preminula v W.A. Zdaj pa naj bralcem sporočam vest, ki sem jo zopet dobila od tam: Dne 2. februarja je odšel za svojo življenjsko družico tudi njen mož, **JOŽE BEZGOVSEK**. Je že delj časa bolehal. Živel je pri svoji hčerki v Fremantle, ki je zanj lepo skrbela. Pri njej na domu je tudi umrl.

Pokojni Jože je bil rojen 5. marca 1899 v Laškem. V Avstralijo je z družino došel iz Nemčije leta 1949, se naselil najprej v Northamu, W.A., nato pa so odšli v Perth (Fremantle).

Vsem rojakom, zlasti znancem, ga priporočam v molitev. Žalujočim svojemc pa iskreno sožalje v imenu vse naše družine! — **Marija Hartman.**

CANBERRA, A.C.T. — Tudi k nam se je letos privlekla vročina, ki je vzrok moji lenobi v pisanju. Po redko pišem in še to zadnji trenutek, da preizkušam urednikovo potrpežljivost.

Dne 26. februarja je naše Slovensko-avstralsko društvo priredilo lepo uspeli piknik. Novega kraja zanj nismo izbirali, saj je Pine Island, nekako 25 kilometrov

Potrebuje TAPETNIKA?

RUDI BABICH

obnavlja in popravlja kuhinjske stole,
naslonjače in zofe ter vse ostalo,
kar morda v Vaši hiši kliče po tapetniku.

Iz starega novo po zmernih cenah!

Prepričajte se sami!

Nič Vas ne stane vprašati za ceno!

Telefon: 604 2038

217 Polding Street, Smithfield (Sydney), N.S.W.

iz našega mesta, kar prijeten prostor v božji naravi. Mladina je uživala v reki, ženske so imele okrog muz svoje pomenke, moški smo se pa tudi predali v debate in še "rihtarja" smo tolkli, da je bilo veselje (za nekatero pa žalost in črna zadnja plat!). Tudi za pijačo in jedačo je društvo obilno poskrbelo — kar tri pujske smo razdelili med lačne piknikarje. Udeležencev je bilo okrog sto in dan je minil tako mirno ter sproščeno — prav po želji nas vseh.

Posebnih drugih novic nimam. Morda bi lahko omenil, da je bil v soboto 25. februarja občni zbor tukajšnje organizacije Ethnic Broadcasting Council, v kateri je včlanjenih štirinajst etničnih skupin (med njimi pet društev jugoslovanskih narodov), ki vodijo svoje radijske oddaje. Z veliko večino glasov (en glas proti, en nevtralen) je bil za predsednika izvoljen Cvetko Falež. Čestitamo!

Slovenske pozdrave in velikonočne čestitke vsem. —
Joža Maček

MAFFRA, VIC. — **MISLIM**, ki prihajajo v našo hišo od vsega začetka in jih vedno radi prebiramo, sporočam novico, da se je 25. februarja letos poročila naša hčerka **Susan Mary**. Njen življenjski drug je **Robert Fairgrieve**, avstralskega rodu. Pred oltar sta stopila v tukajšnji katoliški cerkvi, St. Mary's, njun bodoči dom pa bo v Tasmaniji. Susan Mary je učiteljica otroškega vrtca. Na novi življenjski poti ji želimo obilo sreče in upamo, da ne bo pozabila svojih slovenskih staršev ter materinega jezika. —

Jože in Ivana Štemberger.

Štembergerjevim hvala za sporočilo (naj bo v posnetje drugim naročnikom, ki žive izven naših središč!) in iskrene čestitke, mlademu paru pa tudi vse naše najboljše želje! — Urednik.

Zakonca sta sedela v kinu.

"Poglej, Nace", pocuka žena moža, "tistegale spre-daj, kako spi!"

"In zato me greš buditi?" jezno zamrmra Nace.

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK
Vam z veseljem nudi

**"FRANK'S
AVTO ŠOLA"**

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST. 2165
N.S.W.

TELEFON: 72-1583

Melbournsko tapetniško podjetje

JOE'S UPHOLSTERY REPAIRS

je v rokah tapetnika, ki Vam bo
po zmerni ceni na uslugo
pri vseh tozadevnih popravilih Vašega pohištva

Priporoča se

JOŽE VUKOVIČ

10 Prentice Street, NORTH ALTONA, Vic.

Telefon: 391 3776

Melbournski rojaki!

Želite morda kupiti po zmerni ceni
KOKOŠI, ali zares SVEŽA JAJCA?

Oboje Vam nudi kokošja farma
Bruna in Alme SDRAULIC
(komaj miljo in pol od Slovenskega grička
v Elthamu).

Research Warrandyte Road, RESEARCH
Telefon: 437-1868

SLOVENSKO MIZARSTVO

se priporoča melbournskim rojakom
za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva
po zmerni ceni.

FRANC ARNUŠ

76 Beverley Road,
ROSANNA, Vic.

Telefon: .
459 7275

PHOTO
Mickey's
Studio

9A LOWER PLAZA,
SOUTHERN CROSS HOTEL BUILDING,
MELBOURNE

Tel. 63 1650

Za poroke, krste in razne druge družinske prilike
smo Vam na uslugo
v našem studiu, v cerkvi ali doma!

Slika za potni list — v dvajsetih minutah!

KRIŽANKA (Br. Bernard)

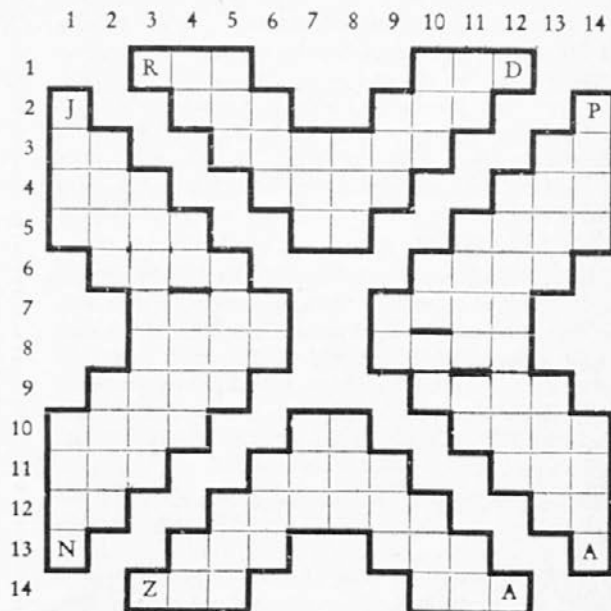
Vodoravno: 1. šolska ocena; jeza; 2. tla, spodaj; okrajšano ime za Oliver; 3. začetni črki imena in priimka ljubljanskega nadškofa pred sedanjim; severnoameriška država; osebni zaimek; 4. moški potomec; izraz za brezpravno množico; staro ime za gostijo, svatovanje; 5. tujka za zatočišče; dve enaki črki; že precej izumrli evropski kožuhar; 6. svoj čas pri nas na deželi zelo češčen svetnik; orodje pri košnji; 7. arabska država; trdi del telesa; 8. lesena koča, uta; igra na srečo; 9. spreminja v kislino; ime prvega ubijalca na svetu; 10. del telesa; 1. in 12. črka abecede; povezano žito; 11. potovanje po zraku; prevozno sredstvo; ime matere Device Marije; 12. za kvartopirce dobra karta; podoficirski čin; ploskovna mera; 13. pobožje, breg; bajka, neresnica; 14. hčerini mož; tuje žensko ime.

Navpično: 1. goličava, poseka; načrt, zamisel; 2. včasih je potrebna poleg potnega lista; grmada; 3. privrženec nihilizma; 4. pripovedna pesnitev; kratica za Latinsko Ameriko; jutranja mokrota; pravi, reče; 5. pristaniška naprava, kjer popravljajo ladje; cunj; del sobe; 6. poklon; kratica za Katoliško Akcijo; vodni pojav; 7. predlog; kratica za eno avstralskih političnih strank; 8. stari izraz za pogana; klica; 9. vzvišena, slavno lirski pesem; začetnici priimka in imena znanega našega pevskega voditelja v Sydneyu; vprašalnica po smeri; 10. nagon; veznik; ameriška kratica za "vse v redu!"; večno mesto mu pravimo; 11. zadnji dve črki napisa na križu; zdržnost v hrani; dve zaporedni črki v besedi past; osebni zaimek; 12. po podzemskih jamah znan slovenski kraj; 13. bajno bitje; stara mama (na Primorskem rabljena tujka); 13. velikonočno jajce; oblika vode.

Rešitev pošljite na uredništvo do **4. aprila**, ko bo žrebanje nagrajenca!

REŠITEV FEBRUARSKE KRIŽANKE:

Vodoravno: 1. Lujemati; 8. zapreka; 9. Klareta; 10. Ivanovo; 11. ljub; 12. oprava; 14. umori; 16. trami; 18. studio; 20. dama; 22. jonatan; 23. Jupiter; 24. Neaplja; 25. rovarim.

LJUBLJANSKI "PAVLIHA" MODRUJE . . .

- Najprej je bil socializem proti socialnim razlikam, sedaj so pa socialne razlike proti socializmu.
- Če lažeš za svoje potrebe, si lažnivec. Če lažeš za potrebe države, si pa statistik.
- Založbe so se spet enkrat dogovorile, kako nujno se bo treba dogovoriti, o čem so se dogovorile.

Navpično: 2. julij; 3. Maribor; 4. Izaija; 5. splavati; 6. petorka; 7. lakotnica; 11. Ljubljana; 13. pisatelj; 15. ovenčan; 17. rodbina; 19. usnjak; 21. mleti.

Rešitev so poslali: Slavka Lumbar, Karla Twrdy, Jože Grilj, Dorica in Ivan Slavec, Lidija Čušin, Marija Vrvnik, Alenka in Eva Žigon, Francka Anžin, Elka in Lubi Pirnat, Emilia Serek, Jakob Reven, Simon Podobnik in Anica Šeme.

Izžrebana sta bila **Dorica in Ivan Slavec**.

**TOBIN
BROTHERS**
funeral
directors

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM
NORTH MELBOURNE,
189 Boundary Road. 329 6144
MALVERN,
1382 High Street. 509 4720 in 509 2675
SPRINGVALE-DANDENONG,
505 Princes Highway, Noble Park. 546 7644
MENTONE,
3 Station Street. 93 2460
FRANKSTON,
232 Cranbourne Road. 781 2366
NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

Dr. J. KOCE, 3 Beatrice Street, Kew, Vic. 3101 — Tel. 861 8076

(Najstarejši tudi po letih objavljanja oglasov v Mislih)

ČE HOČETE POTOVATI,

se z zaupanjem obrnite name. Vse delo glede potovanja uredim
brezplačno.

Samo v onih primerih, ko se hočem zavarovati radi izgube časa z dajanjem nasvetov, ki nimajo nobene zveze s potovanjem, mi plačajo stranke majhen depozit. Ko plačajo celo karto, mi pa plačajo toliko manj, kolikor so mi dale za depozit. Tako ne more biti z nobene strani nikakih očitkov in se ni treba nikomur nič bati. **Važno!** V vseh večjih mestih Evrope, Amerike in Kanade imam poleg poslovnih tudi osebne prijateljske zveze, kar je že večkrat prav prišlo rojakom, ki so pri meni naročili potovalne karte.

**TOUR WORLD INTERNATIONAL, 153 Collins Street,
Melbourne, 3000 — Tel. 63 4832, Consultant Dr. J. KOCE**

NAJVEČJA TURISTIČNA AGENCIJA V AVSTRALIJI

**PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE
ALI PIŠITE:**

JetsetTours

**Cnr. Castlereagh & King Streets,
22nd Floor, MLC Building, Sydney, N.S.W. 2000**

Telephone: 231 6955

Po urah: 32 4806

- pri nas dobite najcenejše možne vozne karte
- mi smo uradni zastopniki letalskih in pomorskih družb
- bavite se izključno z opolnomočeno
in registrirano agencijo

V uradu:

RATKO OLIP

JetsetTours

— IMA URADE PO VSEJ AVSTRALIJI

— JE URADNI AGENT AVSTRALIJE ZA OLIMPIJSKE IGRE 1980 V MOSKVI —

VAŠA DOMAČA TURISTIČNA AGENCIJA

PUTNIK

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

72 SMITH STREET, COLLINGWOOD, VIC., 3066

Telefon : 419-1584 in 419-2163

Rešujemo vse potovalne probleme za obisk domovine ali drugih delov sveta.

Naša brezplačna usluga: za obisk svojcev iz domovine Vam izpolnimo prošnjo

ter jo brez Vaših potov oddamo emigracijskemu uradu.

Z nami se morete pogovoriti v domačem jeziku glede raznih potovalnih informacij, glede rezervacij, potnih listov in viz. Obrnite se na nas po telefonu, pismeno ali z osebnim obiskom naše pisarne. Za rezervacijo vozne karte pridemo po želji tudi na dom.

Redni poleti v domovino štirikrat na teden!

PUTNIK — SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

Ivan Gregorich

(že od leta 1952 v Avstraliji na uslugo vsem, ki žele potovati)

Po urah:

Paul Nikolich, Nada Nakova, 48 Pender Street, Thornbury, Vic. 3071 — Tel. 44 6733

Ivan Gregorich, 1044 Doncaster Road, East Doncaster, Vic. 3109 — Tel. 842 1755

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES PTY. LTD.

182 NORTON STREET, LEICHHARDT, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS —

INSURANCE BROKERS

Prevezemamo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Urejamo davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom

V. FERFOLJA

J. M. THAME

E. WEINBERG

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja — "Tariff Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezen, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation scheme, Pension Funds).

TELEFON: SYDNEY 560-4766 in 560-4490